

## Bemærkninger til forslaget

### Almindelige bemærkninger

#### 1. Indledning

Med dette forslag til Inatsisartutlov om hold af hunde og katte tilvejebringes et samlet og tidssvarende regelsæt for hold af hunde og katte i Grønland, herunder hjemmel til at fastsætte særlige regler for slædehunde. Forslaget supplerer de almindelige regler om beskyttelse af og forsvarligt hold af dyr, som findes i landstingslov om dyreværn.

Baggrunden for forslaget er et ønske om 1 samlet rammelov om hold af hunde og katte, som indeholder generelle bestemmelser om hundehold samt en bred bemyndigelsesbestemmelse til at regulere katte via bekendtgørelse. Loven vil desuden indeholde hjemmel til at udstede en særskilt bekendtgørelse om slædehunde.

Derudover vil loven indeholde bemyndigelse til at fastsætte regler om vaccination, herunder mod *parvovirus* og *hundesygge*, som vil gælde for alle hunderacer.

En ny vaccinationsbekendtgørelse vil få hjemmel i både Inatsisartutlov om bekæmpelse af zoonoser og zoonotiske agens (zoonoseloven) og i den nye hunde- og kattelov, idet bekendtgørelsen også vil omfatte vaccination mod rabies. Da reguleringen af rabies har hjemmel i zoonoseloven, er det nødvendigt, at bekendtgørelsen hviler på begge lovgrundlag.

Der er fortsat behov for særskilt regulering af katte, navnlig i relation til vaccination og zoonotiske sygdomme, hvorfor katte fortsat vil være omfattet af hunde- og katteloven. Endvidere forudsættes en kommende revision af dyreværnsloven, således at bestemmelser gældende for alle arter om generel dyrevelfærd og -beskyttelse er samlet.

En rammelov, der omfatter alle hunderacer, vurderes at være en mere enkel og lovteknisk korrekt løsning end at udarbejde særskilte love for bestemte racer som slædehunden, som den gældende landstingslov om hold af slædehunde, hunde og katte fra 1998. En sådan lovstruktur gør det muligt at regulere særlige forhold for slædehunde via bekendtgørelse, hvilket giver den nødvendige fleksibilitet til hurtigt at kunne justere reglerne, når behovet opstår.

Slædehunden har en særlig kulturhistorisk og praktisk betydning, men er fortsat en hunderace på linje med andre. Det anses derfor for mest hensigtsmæssigt og systematisk, at de generelle forhold vedrørende hunde reguleres i hunde- og katteloven, mens særlige forhold for slædehunde reguleres i en særskilt slædehundebekendtgørelse.

Sideløbende med vedtagelse af nærværende lovforslag forventes der udstedt en ny bekendtgørelse om hold af slædehunde samt en vaccinationsbekendtgørelse. Begge

bekendtgørelser forventes at træde i kraft samtidig med ændringerne i hunde- og katteloven og i dyreværnsloven.

## **2. Hovedpunkter i lovforslaget**

Med forslaget til Inatsisartutlov om hold af hunde og katte foretages en modernisering og opstramning af det samlede regelsæt for hunde, herunder slædehunde, og katte.

Lovforslaget indeholder følgende hovedelementer, som uddybes nedenfor.

### **2.1. Gældende ret**

Den gældende landstingslov nr. 18 af 30. oktober 1998 om slædehunde samt hunde- og kattehold regulerer hold af katte, hunde og slædehunde, men stiller ikke eksplicit krav om tilladelse til at indføre og holde hunde og katte. Det må derfor lægges til grund, at hold af katte og hunde som udgangspunkt er lovligt i Grønland.

Ifølge bemærkningerne skal loven sikre en sund bestand af hunde og katte i Grønland, og stiller krav til kommunerne om udstedelse af vedtægter, jf. § 13, stk. 1, der detailregulerer hold af hunde og katte med behørigt hensyn til særlig lokale forhold. Heri synes heller ikke at ligge en hjemmelsbestemmelse til at forbyde hold af hunde og katte. Loven giver dog i § 13, stk. 2 Landsstyret en bred bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for indholdet i disse vedtægter.

Dette gør Landsstyret ved Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 15 af 2003 om kommunale hunde- og kattevedtægter, hvorefter kommunerne i § 1 pålægges kommunerne af udstede regler om de forhold, der er beskrevet i hunde- og katteloven, idet kommunalbestyrelsen gives mulighed for at fastsætte yderligere bestemmelser på baggrund af lokale forhold, såfremt de ikke strider mod loven, jf. stk. 2. Kommuner udenfor slædehundedistrikter, jf. § 2, 1 a, og i slædehundedistrikterne, jf. § 3, 1 a, pålægges i deres vedtægter at tage stilling til, ”om hunde- og/eller kattehold er forbudt i nærmere definerede geografiske områder eller ombord på fartøjer”. Derudover pålægges de at tage stilling til ”om der i kommunen kræves særlig tilladelse til hunde- eller kattehold”, jf. § 2, 2 a og § 3, 2 a.

Selvom udgangspunktet ifølge loven må være at hold af hunde og katte er lovligt i Grønland, bemyndiges Landsstyret til at fastsætte nærmere regler for området i disse vedtægter.

Landsstyret udmønter denne bemyndigelse i bekendtgørelsen om kommunale hunde- og kattevedtægter, hvor Landsstyret pålægger kommunerne at tage stilling til, om de vil indføre et krav om særlig tilladelse til at holde hunde og katte, samt om en kommune vil begrænse hunde- og kattehold til nærmere definerede geografiske områder eller ombord på fartøjer.

Imidlertid må retten til at holde husdyr anses som en beskyttet del af den negative retsfrihed, dvs. borgerens grundlæggende frihed til at foretage sig noget uden forudgående tilladelse, medmindre et indgreb har klar hjemmel i lov. Negative rettigheder kan kun opfyldes ved lovgivers ikke-indgriben. Ligesom et forbud må anses som et indgreb i hunde- og katteejeres

ejendomsret. Den gældende lov har ikke indeholdt en eksplicit og tilstrækkelig hjemmel til at understøtte et generelt krav om tilladelse til at holde hunde og katte, hvorfor der ikke foreligger en klar lovhjemmel til at begrænse borgerens negative retsfrihed gennem generelle tilladelseskraav.

## **2.2. Forslagets indhold**

Eksisterende kommunale vedtægter, der hviler på den hidtidige lovgivning, udfases i takt med denne lovs ikrafttræden, idet lovforslaget erstatter den hidtidige kommunale tilladelsespraksis med en national ordning baseret på objektive pligter, der gør vedtægterne overflødige. Hold af hunde og katte forudsætter herefter opfyldelse af de tre kumulative krav i § 11, stk. 1: registrering, ID-mærkning og vaccination.

### *2.3. Rammelov og særskilt regulering af slædehunde*

Lovforslaget etablerer en ny rammelovsstruktur, hvor de generelle regler om hunde og katte samles i én lov, mens særlige regler for slædehunde fastsættes i bekendtgørelse udstedt af Naalakkersuisut. Formålet er at sikre en klar sondring mellem almindelige bestemmelser, som gælder for alle hunde og katte, og de særlige forhold, der knytter sig til slædehunden og dens betydning. Bekendtgørelsesformen giver samtidig mulighed for en hurtigere og mere fleksibel justering af reglerne, når behovet opstår, fx i relation til sygdomsforebyggelse, hold og tilsyn.

### *2.4. Regulering af katte*

Katte forbliver omfattet af loven. Samtidig indsættes en bemyndigelsesbestemmelse til at fastsætte regler for hold af katte.

### *2.5. Klarere definition af farlige hunde*

I forslaget videreføres forbud mod visse hunderacer, der tidligere har været betegnet som "kamphunde" i Inatsisartutlov nr. 23 af 22. november 2011 om ændring af Landstingslov om slædehunde samt hunde og kattehold.

Der indføres også et nyt begreb for hundes aggressive og skadelige adfærd, idet lovteksten fremover anvender ordet "farlig" som overordnet beskrivelse af en hunds unormalt faretruende og utilregnelige adfærd, hvorefter begrebet "bidsk" bliver en underkategori af farlig, men stadig er den væsentligste del af begrebet. Rigspolitiet har i en udtalelse tilkendegivet, at man sonderer mellem ulovlige hunde og farlige hunde, idet det i sager vedrørende "farlige hunde", er hundens adfærd, der foranlediger sagen, hvor det for "ulovlige hunde" alene er hundens race, der er afgørende for sagens vurdering. Begrebet dækker derfor hunde med aggressiv eller utilregnelig adfærd.

### *2.6. ID-mærkning og registrering*

Der indføres ensartede krav til ID-mærkning og registrering for både hunde og katte, uanset race og opholdssted. Formålet er at understøtte et effektivt vaccinations- og

sygdomsforebyggende arbejde, sikre sporbarhed og ansvarlighed hos ejeren og lette efterforskning ved bortløbne eller skadede dyr.

### *2.7. Lovpligtig vaccination*

Lovforslaget viderefører og udbygger den lovpligtige vaccination, ID-mærkning og registrering, som blev indført den 1. januar 2017 ved ændring af Landstingslov om slædehunde samt hunde- og kattehold (Ændring om lovpligtig vaccination, mærkning samt registrering af hunde), som indførte et større vaccinations- og registreringssystem, som for katte og hunde er brugerbetalt, og for slædehunde og fårehunde er betalt af Landskassen.

Ordningen har til formål at forebygge og begrænse udbredelsen af smitsomme hundesygdomme, herunder hundesyge og parvovirus, som tidligere har medført betydelig dødelighed blandt hunde i flere byer og bygder. Særligt de kritiske udbrud i 2016 i Qeqertaa og Ilulissat, hvor omkring 120 hunde døde som følge af mangelfuld vaccination, førte til lovændringen. På grund af Grønlands store geografiske afstande, spredte bosætning og begrænsede veterinære ressourcer er effektiv sygdomsbekæmpelse afhængig af en landsdækkende og ensartet vaccinationsindsats. Vaccination, ID-mærkning og registrering udgør derfor et samlet system, som gør det muligt at dokumentere det enkelte dyrs vaccinationsstatus og sikre en effektiv forebyggelse og smitteopsporing.

Erfaringerne med bekæmpelse af hundesyge og parvovirus viser, at effekten af et vaccinationsprogram forudsætter en høj og ensartet vaccinationsdækning. Selv enkelte uvaccinerede dyr kan opretholde et smittepres og medføre risiko for nye udbrud. Vaccination kan derfor ikke stå alene, men forudsætter samtidig sikker identifikation og registrering af det enkelte dyr. ID-mærkning og registrering er en nødvendig forudsætning for at kunne dokumentere vaccinationsstatus, planlægge genvaccinationer og gennemføre effektiv smitteopsporing ved sygdomsudbrud. Vaccination, mærkning og registrering udgør således ét samlet og indbyrdes afhængigt system.

Det er besidderen af hunden eller katten, der har ansvaret for, at dyret bliver vaccineret, mærket og registreret i overensstemmelse med reglerne. Kommunalbestyrelsen har ansvaret for at stille vaccinatorer eller dyrlæger til rådighed for borgerne samt for at føre kontrol med vaccination og registrering lokalt. Denne kontrol og registrering indberettes til Naalakkersuisut, som fører det overordnede tilsyn med området og koordinerer indsatsen mod bekæmpelse af smitsomme hundesygdomme på landsplan.

Vaccination mod rabies har siden 1997 været lovpligtig for hunde og katte i medfør af zoonoselovgivningen. For slædehunde og fårehunde afholdes udgifterne hertil af Landskassen, mens øvrige hunde- og katteejere selv afholder udgiften. Ved udvidelsen af ordningen i 2017 til også at omfatte vaccination mod andre smitsomme hundesygdomme, herunder hundesyge og parvovirus, blev samme finansieringsmodel lagt til grund, således at Landskassen ligeledes afholder udgifterne for slædehunde og fårehunde. Dette er dog betinget

af, at dyret er behørigt ID-mærket og registreret, således at der foreligger dokumentation for vaccinationsstatus. Denne ordning videreføres med nærværende lov. Loven fastsætter pligten til vaccination og betalingsansvaret, mens de nærmere krav til, hvilke vaccinationer der er obligatoriske, fastsættes administrativt i en samlet vaccinationsbekendtgørelse.

Erfaringerne med den hidtidige ordning har dog vist, at der har hersket retlig usikkerhed om rækkevidden af Landskassens betalingsforpligtelse, navnlig i relation til forsendelsesomkostninger. Lovudkastet præciserer derfor, at Landskassens ansvar for udgifter til vaccination af slædehunde og fårehunde ikke alene omfatter selve vaccinedosen, men samtlige nødvendige omkostninger forbundet med programmets centrale drift. Dette inkluderer blandt andet indkøb, opbevaring, distribution og forsendelse af vaccinerne til kommunerne, jf. nærmere under punkt 3.

Ordningen er ikke udtryk for etablering af et nyt vaccinationsprogram, men en videreførelse og opdatering af den eksisterende indsats, herunder den allerede etablerede rabiesvaccinationsordning. Kommunerne har således allerede organisatoriske og praktiske strukturer til gennemførelse af vaccinationer, og ordningen bygger videre på disse erfaringer.

#### *2.8. Hjemmel til vaccinationskrav*

Loven indeholder en specifik bemyndigelse til at fastsætte regler om vaccination.

Den kommende vaccinationsbekendtgørelse får hjemmel i både zoonoseloven og hunde- og katteloven, idet den også vil omfatte rabiesvaccination. Da rabiesreguleringen er forankret i zoonoseloven, er det nødvendigt, at bekendtgørelsen hviler på begge lovgrundlag for at sikre en samlet og sammenhængende sundhedsregulering.

#### *2.9. Myndighedsstruktur og registrering*

Med lovforslaget videreføres den gældende myndighedsstruktur fra landstingslov om slædehunde samt hunde- og kattehold, men i en mere forenklet og læsbar form. Opdelingen af kompetencer mellem veterinærmyndigheden og kommunalbestyrelsen fastholdes for at sikre, at tilsynet placeres dér, hvor det er mest hensigtsmæssigt. Veterinærmyndigheden bevarer den overordnede kompetence til at træffe afgørelse om veterinærfaglige og dyreværnsmæssige forhold, da disse kræver en ensartet landsdækkende administration. Bestemmelsen giver samtidig mulighed for at henlægge beføjelser til kommunalbestyrelsen, hvilket sikrer fleksibilitet i opgavevaretagelsen.

Kommunalbestyrelsen viderefører sin selvstændige kompetence på ordens- og pligtområdet, hvor lokal håndhævelse er mest effektiv. Som noget nyt indføres en klar mekanisme til løsning af eventuelle kompetencetvivsspørgsmål mellem myndighederne, hvor det ressortansvarlige departement træffer den endelige afgørelse.

Endelig videreføres tilsynsmyndighedernes adgang til ejendomme m.v. uden retskendelse, hvilket er en nødvendig forudsætning for at kunne udføre et effektivt tilsyn med dyrenes velfærd og sundhedstilstand.

### **3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige**

Lovforslaget viderefører og udbygger den lovpligtige vaccination, ID-mærkning og registrering, som blev indført i 2017, og dermed også de økonomiske og administrative strukturer i kommunerne. Den gældende finansieringsmodel videreføres, hvorefter Landskassen afholder udgifter til lovpligtig vaccination og mærkning af slædehunde og fårehunde, mens udgifter for øvrige hunde og katte afholdes af ejeren. Baggrunden er, at slædehunde og fårehunde typisk holdes i større grupper med øget smitterisiko samt har en særlig samfundsmæssig og kulturhistorisk betydning.

I de tilfælde hvor Naalakkersuisut godkender og anviser til et udvidet vaccinationsprogram grundet større udbrud og epidemier af hundesyge og parvovirus afholdes udgiften ligeledes af Landskassen. Dette er af hensyn til det akutte behov for at slå ned på sådanne udbrud for at forhindre at smittespredningen eskalerer. En sådan indsats kan ikke afvente, at besidderen af en hund betaler for vaccination, eller endda får råd til at afholde sådanne udgifter. Der må derfor kunne sættes ind øjeblikkeligt i sådanne situationer, hvilket kun kan lade sig gøre, såfremt Landskassen afholder udgifterne forbundet hermed.

Som anført under punkt 2.7 præciseres betalingsansvaret med nærværende lov, således at Landskassens finansiering omfatter samtlige nødvendige udgifter forbundet med gennemførelsen af vaccinationsprogrammet, herunder udgifter til distribution og forsendelse. Forsendelse skal i denne sammenhæng betragtes som en accessorisk del af Landskassens forpligtelse og dermed en integreret del af den centrale drift. Denne tolkning støttes af, at kommunernes bidrag ved ordningens etablering udtømmende blev opgjort til administrative årsværk, hvorfor forsendelsesomkostninger ikke uden særskilt hjemmel kan pålægges kommunerne som en del af den lokale gennemførelse.

Ved ordningens indførelse blev de økonomiske konsekvenser for Landskassen opgjort til ca. 4,5 mio. kr. i etableringsåret. Herefter blev de årlige driftsudgifter til opretholdelse af vaccinationsprogrammet for slædehunde og fårehunde beregnet til i størrelsesordenen ca. 1,6–2,3 mio. kr. årligt. Udgifterne omfatter den centrale drift af programmet, herunder indkøb og håndtering af vacciner og mærkningsudstyr samt den nødvendige veterinærfaglige administration.

De oprindelige beregninger er foretaget i 2017-prisniveau. Udgiftsniveauet forudsættes reguleret i overensstemmelse med den almindelige pris- og lønudvikling.

Kommunalbestyrelserne forestår den lokale gennemførelse og administration af ordningen. Opgaverne har overvejende administrativ karakter og bygger videre på allerede etablerede strukturer. Kommunernes medvirken til gennemførelsen af ordningen blev ved indførelsen vurderet at medføre et samlet ressourceforbrug svarende til ca. 2,5–3 årsværk på landsplan i etableringsåret. I de efterfølgende år blev ressourceforbruget vurderet til ca. 0,5–1,0 årsværk

årligt, stigende til ca. 1,0–1,5 årsværk i et senere år, og herefter primært af administrativ karakter.

Lovforslaget ændrer ikke ved det grundlæggende omkostningsniveau eller ved den organisatoriske tilrettelæggelse af ordningen. Lovforslaget forventes derfor ikke at medføre væsentlige merudgifter eller nye administrative byrder for det offentlige i forhold til den hidtidige ordning.

#### **4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet**

Lovforslaget vurderes ikke at have væsentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

#### **5. Konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed**

Forslaget forventes ikke at få konsekvenser for miljø og natur.

#### **6. Menneskerettigheder og konsekvenser for borgerne**

Loven præciserer hunde- og katteejeres ansvar for at sikre, at deres dyr bliver korrekt vaccineret, mærket og registreret. For borgerne medfører lovforslaget en fortsat pligt til at sikre dette, hvor kravene til kattehold nu sidestilles eksplicit med hundehold. Der indføres desuden specifikke frister på 14 dage for anmeldelse af flytning og ændringer i dyrebestanden, hvilket pålægger ejeren en mindre administrativ opgave. For ejere af farlige hunde medfører loven krav om ansøgning om tilladelse og overholdelse af vilkår for holdet.

Derudover fastsætter lovforslaget, at klager over kommunalbestyrelsens afgørelser som udgangspunkt ikke har opsættende virkning. Dette indebærer, at afgørelser om eksempelvis indfangning af løse hunde, påbud og forbud eller aflivning af hunde, der holdes i strid med reglerne, kan iværksættes straks, selv om afgørelsen påklages. Baggrunden er hensynet til offentlig sikkerhed, dyrevelfærd og en effektiv håndhævelse af reglerne. For afgørelser om aflivning af farlige hunde efter § 16 gælder dog som udgangspunkt opsættende virkning, således at klageinstansen kan efterprøve den konkrete vurdering af hundens farlighed, før aflivningen gennemføres. Dette indebærer, at borgeren i visse tilfælde ikke har mulighed for at afværge et økonomisk eller faktisk tab ved at indgive klage, herunder at dyr kan indfanges, omregistreres eller aflives, og at ejeren kan pålægges udgifter, før klagen er afgjort.

I forhold til menneskerettigheder indeholder lovforslaget bestemmelser om tilsynsmyndighedens adgang til privat ejendom uden retskendelse. Dette indgreb vurderes nødvendigt for at sikre dyrevelfærd og folkesundhed og anses for proportionalt, idet det alene anvendes til at tilvejebringe oplysninger til brug for afgørelser efter loven. Endvidere er bestemmelserne om obligatorisk aflivning af visse hunderacer og farlige dyr udformet med respekt for ejendomsretten, idet der i vidt omfang er indbygget klageadgang med opsættende virkning, medmindre akut fare gør øjeblikkelig handling nødvendig.

Det bemærkes i forlængelse heraf, at adgangen til erstatningsfri aflivning af løse hunde efter lovforslaget alene kan anvendes i situationer, hvor hunden udgør en konkret fare. Landstingets Ombudsmand har i en sag fra 2007 fortolket reglerne om erstatningsfri aflivning af løse hunde og fastslået, at kun løse hunde, der udgør en konkret fare for mennesker eller dyr, kan aflives uden erstatning til ejeren.

Efter Grundlovens § 73 kan indgreb i ejendomsretten som udgangspunkt medføre erstatning. Dette udgangspunkt kan dog fraviges, hvor indgrebet foretages med henblik på at afværge en fare. Ombudsmanden lagde på denne baggrund til grund, at erstatningsfri aflivning kun kan ske, hvis en løs hund optræder aggressivt eller løber i flok på en måde, der fremstår faretruende. Hunde, der optræder fredeligt, kan derimod ikke uden videre aflives. Ombudsmandens afgørelse førte til en ændring af Landstingsloven om hold af slædehunde samt hunde og katte i 2009, jf. Inatsisartutlov nr. 28 af 18. november 2009 om ændring af landstingslov om slædehunde samt hunde- og kattehold, hvor det blev fastsat:

§ 9, stk. 3, 1. pkt.:

”Løse hunde, der udgør en konkret fare, kan aflives uden erstatningsansvar over for ejeren.”

#### **7. Andre væsentlige konsekvenser**

Lovforslaget forventes at styrke folkesundheden og trygheden i det offentlige rum gennem en mere effektiv kontrol med smitsomme sygdomme og farlige hunde. Den systematiske registrering og vaccination af både hunde og katte er et centralt redskab til at forebygge spredning af rabies og sikre en hurtig indsats ved sygdomsudbrud.

#### **8. Høring af myndigheder og organisationer m.v.**

**Bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser***Til § 1*

Bestemmelsen fastlægger Inatsisartutlovens anvendelsesområde, som er ethvert hold af hunde og katte uanset om disse holdes erhvervsmæssigt eller ikke erhvervsmæssigt. Der er således tale om alle hunderacer, herunder den grønlandske slædehund, der defineres i lovudkastets § 2.

Inatsisartutloven omfatter således ethvert slædehundehold, der befinder sig i slædehundedistriktet, altså både store slædehundehold og meget små slædehundehold på f.eks. kun 1 eller 2 slædehunde. Det er blevet mere udbredt, at de, som bor i slædehundedistriktet, benytter slædehunde både som brugsdyr og familiedyr, tidligere kaldt kæledyr, hvorfor denne Inatsisartutlov omfatter både erhvervsmæssigt og ikke-erhvervsmæssigt slædehundehold.

Udbredelsen af katte omfatter hele Grønland og dermed også slædehundedistriktet, hvorfor Inatsisartutlovens bestemmelser om hold af katte finder anvendelse på både de katte, der befinder sig i og udenfor slædehundedistriktet. Hold af katte er normalt ikke erhvervsmæssigt, men loven udelukker ikke, at katte kan anvendes i erhvervsmæssig henseende, og vil så også være omfattet. Inatsisartutloven indeholder blot få bestemmelser om behandling af katte, idet den suppleres af Inatsisartutlov om dyreværn.

*Til § 2*

Til stk. 1

Bestemmelsen anfører definitioner af visse begreber, der anvendes i Inatsisartutloven.

Til nr. 1)

Definition af udtrykket ”slædehundedistriktet”. Området defineres geografisk i bestemmelsen som ”Området nord for 66. nordlige breddegrad og øst for 44. vestlige længdegrad dog undtaget Kommune Kujalleq”.

Definition er ny i forhold til den gældende Landstingslov, der definerer området således: ”Ved slædehundedistrikter forstås i denne lov området fra og med Sisimiut Kommune, Kangerlussuaq og nordover til og med Qaanaap Kommunia, Grønlands Nationalpark samt Ittoqqortoormiit Kommuneat og Ammassallip Kommunia.”

Med lovudkastet videreføres det hidtidige slædehundedistrikt i sin substans. Formålet med den nye formulering er ikke at ændre det geografiske område, men at erstatte den tidligere kommunebaserede beskrivelse med en geografisk objektiv og administrativt tidssvarende afgrænsning. Dette har været nødvendigt som følge af kommunalreformen og den dermed

ophævede henvisning til de tidligere kommunale enheder. Afgrænsningen ved bredde- og længdegrader udgør således en teknisk modernisering og præcisering af den hidtidige praksis. Der tilsigtes ingen materiel ændring af det traditionelle slædehundedistrikts omfang.

Til nr. 2)

Definitionen af ”hund”

Ved *Canis familiaris* forstås den domesticerede hund, som er en selvstændig art inden for hundefamilien. Definitionen omfatter, alle hunderacer, herunder blandingsracer og hunde der er renavlede og ikke-renavlede, uanset om de holdes som selskabsdyr, brugsdyr, vagthunde eller slædehunde

Det er således uden betydning, om hunden er registreret i et stambogsregister eller opfylder særlige racekriterier. Artsdefinitionen er biologisk og ikke knyttet til avlsmæssige eller funktionelle forhold.

Definitionen på hund omfatter således ikke ulve, ulve-hundehybrider eller andre canide arter såsom ræve eller tilsvarende. Disse dyr falder uden for lovens hundebegreb, uanset om de i udseende eller adfærd kan minde om hunde. Hvor der opstår tvivl om et dyrs artsmæssige tilhørsforhold, kan myndighederne inddrage faglige vurderinger, herunder dyrlægefaglige eller genetiske undersøgelser.

Definitionen i nr. 2 udgør den generelle artsbestemmelse, som alle hunde i lovens forstand falder ind under. Nr. 3 fastlægger derimod en særskilt underkategori af hunde – den grønlandske slædehund – som er underlagt særlige regler og krav. En grønlandsk slædehund er således altid en hund efter nr. 2, men ikke alle hunde efter nr. 2 kan anses for grønlandske slædehunde.

Til nr. 3)

Definitionen af ”grønlandsk slædehund”:

I denne Inatsisartutlov anvendes udtrykket synonymt med hunde af racen grønlandsk slædehund. En hund anses således som en grønlandsk slædehund, når den er født i slædehundedistriktet af grønlandske slædehunde, og der ikke er grund til at betvivle, at der er tale om en grønlandsk slædehund. Andre hunderacer, der omtales som slædehunde, såsom racerne Siberian Husky og Alaskan Malamut, falder således uden for denne definition. Dette er også tilfældet med slædehunde, der stammer fra andre lande end Grønland, f.eks. Island, Norge eller Canada.

Der eksisterer i øjeblikket ikke en national, formel fastsat racestandard for den grønlandske slædehund. Der er derfor ikke muligt på et objektivt grundlag alene ud fra ydre kendetegn entydigt at fastslå, om en hund tilhører racen. Selvom den grønlandske slædehunds DNA blevet kortlagt og racens genom adskiller sig tydeligt fra andre hunderacer, er DNA-testning

for tiden ikke tilgængelig som et praktisk og generelt anvendeligt redskab i den administrative forvaltning.

Når kommunalbestyrelsens personale ID-mærker slædehundene i forbindelse med deres første vaccination, registrerer de samtidig dyret i den nationale dyredatabase som grønlandsk slædehund på det foreliggende grundlag. Registreringen indebærer ikke, at der træffes afgørelse om hundens racetilhørsforhold, men sker som led i den administrative registrering af hundehold. En eventuel senere tvivl om, hvorvidt en hund er en grønlandsk slædehund, håndteres efter reglerne i § 6.

Denne procedure er udviklet under hensyn til, at ansvaret for hundehold påhviler de lokale myndigheder, som gennem deres daglige virke besidder den nødvendige lokale indsigt og erfaring på slædehundeområdet.

Til nr. 4)

Definitionen af en "farlig hund":

- a) En hund, der er bidsk. Som bidske betegnes hunde, der er unormalt faretruende i adfærd eller må anses for utilregnelige.
- b) En hund, der har skambidt et menneske eller dyr.
- c) En hund der ved egen eller ejers adfærd er egnet til at skabe frygt i sine omgivelser.

I denne Inatsisartutlov benyttes ordet "farlig" i stedet for det tidligere anvendte "bidsk". Ændringen har til hensigt at udvide området for hunde, der udviser en uhensigtsmæssig aggressiv adfærd, således at alle farlige hunde kan omfattes af et forbud. Sprogbrugen om farlige og aggressive hunde, der udviser uhensigtsmæssig angrebs- og kampadfærd, har i de senere år udviklet sig internationalt, således at definitionen af en hund som "bidsk" i flere landes lovgivning er ændret til et fokus på om hunden er unormalt farlig og aggressiv, og herefter kategorisere hunden som "farlig".

Betegnelsen bidsk er dog et velkendt udtryk i Grønland og indarbejdet i den offentlige forvaltning, særligt i forhold til grønlandske slædehunde. Det findes derfor hensigtsmæssigt at bevare ordet som en underkategori og præcisering af begrebet "farlig" for at supplere forståelsesrammen for, hvornår en hunds aggressive adfærd kan henføres under bestemmelsen.

En hund vil efter bestemmelsen i § 2, stk. 1, nr. 4) kunne betegnes som farlig, når dens adfærd er unormalt faretruende eller må anses for utilregnelig. Dette vil især være tilfældet, når den gentagne gange uprovokeret har bidt efter mennesker og dyr. Der skal skelnes skarpt mellem bid og skambid. For slædehunde, der normalt lever i flok, er det normal, social flokadfærd at opretholde en rangorden, og dette inkluderer slagsmål. Det er desuden normal flokadfærd for en tæve med hvalpe at forsvare sine hvalpe, og tæven kan i den forbindelse komme til at

ihjelbide fremmede hvalpe, der kommer for tæt på, eller bide andre voksne slædehunde, der kommer ind på tævens hundeplads.

Som ved andre adfærdsbaserede definitioner forudsætter bestemmelsen, at vurderingen bygger på konkrete observationer, beskrivelige hændelser, fagligt vurderede adfærdsmønstre.

Vurderingen af, hvornår en adfærd er unormalt faretruende, skal derfor anvendes restriktivt, og vurderingen tage højde for kontekst og situation. Vurderer myndigheden, at hunden er farlig, skal den aflives, jf. § 16, stk. 2. En enkeltstående hændelse kan være tilstrækkelig for at en hund kan være ”farlig”, hvis hændelsen er alvorlig, men gentagne episoder styrker vurderingen.

Bestemmelsen retter sig således mod hunde, der udviser en reel og forhøjet risiko for aggressiv adfærd, og ikke mod hunde, der blot reagerer naturligt i pressede situationer eller udviser almindelige advarselssignaler.

Til nr. 4, litra a)

Begrebet ”*bidsk*” skal forstås som en konkret adfærdsmæssig vurdering, ikke som en karakteristisk baseret på race, størrelse eller udseende.

Det afgørende er, om hunden udviser adfærd, der:

- 1) er unormalt faretruende, eller
- 2) gør, at hunden må anses for utilregnelig.

Begge kriterier forudsætter en vurdering af hundens faktiske handlinger og reaktionsmønstre.

Udtrykket ”*Unormalt faretruende i adfærd*” indebærer, at hundens adfærd skal afvige fra, hvad der normalt kan forventes af en hund i en tilsvarende situation.

Relevante indikatorer kan være:

- gentagne eller intense aggressionssignaler (knurren, blottede tænder, udfald)
- adfærd uden tydelig provokation eller uden proportionalitet i forhold til stimuli
- manglende evne til at afbryde aggressiv adfærd trods ejerens indgriben

Vurderingen skal være konkret og situationsbestemt, idet hunde kan reagere faretruende i enkelte situationer uden at være ”unormalt” faretruende.

Udtrykket ”*utilregnelig*” er en opsamlingsbestemmelse og kan anvendes, hvis en hunds adfærd fremstår:

- uforudsigelig

- ustabil
- uden klare advarselssignaler
- præget af pludselige, uforklarlige reaktioner

Dette kan omfatte hunde, der skifter hurtigt mellem ro og aggression, reagerer aggressivt uden synlig udløsende faktor eller udviser adfærd, der tyder på manglende impuls kontrol.

Her er det afgørende, at hundens adfærd ikke kan forventes eller styres på en måde, der gør den sikker i almindelige omgivelser.

Til nr. 4, litra b)

Litra b har til formål at definere de situationer, hvor en hunds konkrete adfærd har haft en sådan grovhed eller farlighed, at hunden må anses for farlig uanset dens øvrige adfærdsmønster. Bestemmelsen retter sig mod hændelser, hvor hundens angreb har haft karakter af egentlig fysisk skade eller et aggressivt udfald uden nogen form for provokation.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse ved mindre bidskader, der opstår i forbindelse med leg, situationer hvor hunden har reageret på en klar og forståelig provokation eller i tilfælde hvor hunden handler i nødværge eller forsvar af sig selv eller sin ejer.

Afhængig af omstændighederne kan sådanne tilfælde kan dog være omfattet af bestemmelsens litra a eller c.

I praksis vil myndighedens vurdering efter litra b været baseret på en konkret og samlet vurdering af hændelsesforløbet, herunder vidneforklaringer, skadesdokumentation, eventuel adfærdsfaglig vurdering af hunden og vurdering af omstændighederne omkring mødet mellem hund og offer.

Ved "*skambidning*" forstås et bid, der har forårsaget væsentlig fysisk skade på et menneske eller dyr. Begrebet omfatter typisk:

- dybe eller flænsende bidsår
- skader der kræver dyrlæge- eller lægebehandling
- skader med risiko for varige mén
- tilfælde hvor hunden har fastholdt eller rystet sit bytte

Det er uden betydning, om skaden er opstået ved ét eller flere bid, eller om hunden tidligere har udvist aggressiv adfærd. Det afgørende er skadens karakter og alvor.

Et "*uprovokeret angreb*" foreligger, når hunden uden forudgående trussel, irritation eller påvirkning fra det angrebne menneske eller dyr foretager et aktivt og aggressivt udfald. Følgende momenter kan indgå i vurderingen:

- om det angrebne har foretaget handlinger, der normalt kan opfattes som provokerende (fx fastholdelse, smertepåføring, indtrængen i hundens umiddelbare hvile- eller spisezone)
- om hunden har haft mulighed for at trække sig tilbage
- om angrebet er sket pludseligt og uden forudgående advarselssignaler

Bestemmelsen omfatter også tilfælde, hvor hunden bryder ud af indhegning, løber efter forbipasserende eller opsøger et andet dyr med henblik på at angribe.

Til nr. 4, litra c)

Litra c har til formål at definere de situationer, hvor en hund – uanset om den har bidt eller angrebet – udviser en adfærd, der i sig selv skaber en reel og begrundet frygt hos personer eller dyr i omgivelserne. Bestemmelsen retter sig både mod hundens egen adfærd og mod tilfælde, hvor ejerens håndtering af hunden medfører, at hunden fremstår farlig eller ukontrolleret.

Definitionen finder ikke anvendelse almindelig gøen eller kortvarige reaktioner på pludselige stimuli, eller i tilfælde hvor frygten alene skyldes utryghed i omgivelserne uden objektivt grundlag. Tilsvarende finder bestemmelsen heller ikke anvendelse i tilfælde, hvor hunden reagerer beskyttende i klart forståelige situationer, for eksempelvis når en fremmed trænger ind på privat grund eller lignende.

I praksis vil myndighedernes vurdering efter litra c typisk baseres på en konkret og samlet vurdering af:

- hændelsesforløbet og eventuelle gentagelser
- vidneforklaringer og dokumentation
- hundens generelle adfærdsmønster
- ejerens håndtering og kontrolniveau

Bestemmelsen giver mulighed for indgriben i situationer, hvor hunden ikke nødvendigvis har angrebet, men hvor dens eller ejerens adfærd skaber en reel risiko for, at en farlig situation kan opstå.

Ved vurderingen af, om hunden ved sin egen adfærd er egnet til at skabe frygt, kan følgende momenter indgå:

- vedvarende eller intens knurren, snerren eller udfald mod forbipasserende
- truende kropssprog, fx stivnen, stirren, rejste børster eller gentagne fremadrettede spring

- gentagne episoder, hvor hunden opsøger eller forfølger mennesker eller dyr på en måde, der fremstår aggressiv
- manglende reaktion på ejerens forsøg på at kalde hunden til sig eller standse dens adfærd

Det er ikke en betingelse, at hunden har forårsaget fysisk skade. Det afgørende er, om adfærden objektivt set er egnet til at skabe frygt.

Bestemmelsen omfatter også situationer, hvor ejerens adfærd medfører, at hunden fremstår farlig. Det kan for eksempel være tilfældet, når:

- ejeren ikke har tilstrækkelig kontrol med hunden i offentlige rum,
- hunden føres uden snor i områder, hvor det er påkrævet eller forventeligt
- ejeren tilskynder eller accepterer aggressiv adfærd, fx ved at lade hunden "træne" udfald mod hegn eller forbipasserende
- ejeren undlader at gribe ind i situationer, hvor hunden tydeligt virker truende

Her er det ikke hundens natur alene, men kombinationen af hundens og ejerens adfærd, der skaber en farlig situation.

Til nr. 5)

Definition af udtrykket "skambid": Læsioner, der har 1 eller flere af de følgende kendetegn:

- a) Flere punktformede sår, der når dybt i underhuden eller gennembryder muskelvævet, idet sårene tydeligt skal være påført gennem flere bid og under nogen voldsomhed
- b) udryddinger i underhud og muskulatur.
- c) bidlæsioner, der medfører tab af væv, bortset fra ubetydelige skader
- d) bid, der medfører døden.

Definitionen af skambid har til formål at fastlægge en klar og objektiv afgrænsning af de typer af bidskader, der anses for så alvorlige, at de udløser de særlige retsvirkninger, der knytter sig til skambid i lovgivningen. Bestemmelsen skal sikre en ensartet vurdering på tværs af myndigheder og skabe tydelighed om, hvornår en skade overstiger almindelige eller mindre alvorlige bidskader.

Ved vurderingen af, om en skade udgør et skambid, skal der foretages en konkret og objektiv vurdering af læsionens omfang, dybde og karakter. Det er uden betydning, om skaden er opstået ved ét eller flere bid, eller om hunden tidligere har udvist aggressiv adfærd. Det afgørende er skadens alvor, ikke hændelsesforløbet i øvrigt.

Definitionen omfatter ikke overfladiske rifter eller hudafskrabninger, enkeltstående punktformede sår uden dyb penetration eller skader der alene kræver minimal behandling og ikke efterlader varige spor eller fysiske mén.

Sådanne skader kan være relevante i andre sammenhænge, men udgør ikke skambid efter denne definition.

I praksis vil myndighederne vurderer om der er tale om et skambid ved at inddrage lægefaglige eller dyrlægefaglig dokumentation, fotografisk billedmateriale, beskrivelser af skadens omfang og dybde samt eventuelle udtalelse fra fagpersoner. Vurderingen skal være fagligt underbygget og baseret på objektive kriterier der underbygger definitionen af et "skambid". Dertil skal skambid altid ses i relation til situationen, jf. bemærkningerne til § 16, stk. 3, hvor det er veterinærmyndigheden, der foretager den endelige afgørelse af, om der foreligger et skambid.

Til nr. 5, litra a)

Denne definition omfatter skader, hvor hundens tænder har penetreret vævet i en sådan grad, at der foreligger:

- dybe punktformede sår i underhud eller muskulatur
- tydelige tegn på gentagne bid
- vævsskader, der indikerer kraftig påføring af bidet

Der lægges vægt på både dybden, antallet og kraften i biddene. Overfladiske punktformede sår eller enkeltstående bid uden dyb penetration falder uden for bestemmelsen.

Til nr. 5, litra b)

Denne kategori omfatter skader, hvor hundens bid har medført:

- flænsninger eller rivninger i vævet
- løsrevne hud- eller muskeldele
- skader der typisk opstår, når hunden fastholder og ryster sit bytte

Til nr. 5, litra c)

Her er fokus på vævstab, uanset om det skyldes:

- direkte afbidning af legemsdele
- knusning af væv
- efterfølgende kirurgisk fjernelse af dødt væv

Kun ubetydelige vævstab falder uden for bestemmelsen. Selv mindre, men tydeligt synlige vævstab vil som udgangspunkt være omfattet. Udrivning anses som en af de mest karakteristiske former for skambid, idet de vidner om betydelig kraft og aggressivitet.

Til nr. 5, litra d)

Denne definition omfatter alle tilfælde, hvor et bid direkte eller indirekte fører til døden hos det angrebne menneske eller dyr. Det er uden betydning:

- om døden indtræder umiddelbart eller senere
- om døden skyldes blodtab, infektion, chok eller andre komplikationer

Dødelige bid udgør den mest alvorlige form for skambid og er derfor ubetinget omfattet.

Til nr. 6)

Definitionen præciserer, at der ved ”transit” forstås et midlertidigt og kortvarigt ophold, der alene sker som led i gennemrejse. Transit er begrænset til det tidsrum, der er nødvendigt for den praktiske videre transport. Et længerevarende ophold inden- eller uden for slædehundedistriktet vil derfor ikke kunne anses som transit.

Begrebet anvendes i tilknytning til § 6, stk. 2, der fastslår, at slædehunde, som har været ført ud af slædehundedistriktet, ikke må genindføres. Med definitionen tydeliggøres, at et ophold uden for distriktet, som udelukkende består i lovlig transit, ikke anses som egentlig udførsel. Dette omfatter situationer, hvor en slædehund kun passerer gennem et område uden for slædehundedistriktet som led i transport mellem to områder inden for distriktet. I sådanne tilfælde kan veterinærmyndigheden give tilladelse til flytningen.

### *Til § 3*

Bestemmelsen fastlægger veterinærmyndigheden som den overordnede tilsynsmyndighed for de dele af loven, hvor der kræves veterinærfaglig eller dyreværnsmæssig vurdering, eller hvor der er tale om indgribende foranstaltninger over for dyr. Det gælder inden for blandt andet beskyttelse af den grønlandske slædehund i relation til distriktsgrænser, indførsel og transit efter §§ 6-8, kontrol med flytning af dyr efter § 14, vurdering af hundes farlighed og meddelelse af tilladelser til hold af sådanne dyr efter § 16, stk. 1 og 2, samt iværksættelse af sundhedsovervågning og prøvetagning ved mistanke om smitsom sygdom efter § 21.

Hensynet til disse væsentlige interesser tilsiger, at afgørelseskompetencen her er samlet hos en central, faglig myndighed for at sikre dyrevelfærd. Veterinærmyndigheden kan i disse sager meddele de påbud og forbud, der er nødvendige for at sikre overholdelsen af lovens krav.

Til stk. 2

I følge bestemmelsen kan veterinærmyndigheden helt eller delvis henlægge sine beføjelser til kommunalbestyrelsen. Henlæggelse forudsættes anvendt i situationer, hvor afgørelsen ikke forudsætter veterinærfagligt skøn, eller hvor der foreligger faste instrukser for opgavevaretagelsen. Veterinærmyndigheden bevarer ansvaret for den faglige standard og kan til enhver tid tilbagekalde eller begrænse henlæggelsen.

*Til § 4**Til stk. 1*

Bestemmelsen fastlægger kommunalbestyrelsens kompetence til at meddele påbud og forbud på de områder af loven, der vedrører borgernes pligter og ordensmæssige forhold, og hvor lokal og praktisk håndhævelse er mest hensigtsmæssig. Kompetencen er afgrænset til de bestemmelser, der er nævnt i § 4, stk. 1, og som ikke som udgangspunkt forudsætter veterinærfaglig vurdering. Det gælder blandt andet kontrol med id-mærkning, registrering og vaccination efter § 11, stk. 1 og 2, lineføring og afhjælpning af gene efter § 12, indfangning af løse dyr efter § 13, stk. 1 og 2 anmeldelse af flytning efter § 14, stk. 1 og 2 samt det generelle forbud mod visse hunderacer og hundekampe efter §§ 17 og 19.

Kommunalbestyrelsen udøver sin kompetence selvstændigt inden for dette område.

Bestemmelsen ændrer ikke på, at veterinærmyndigheden efter § 3 har den overordnede kompetence i sager, der kræver veterinærfaglig eller dyreværns-mæssig vurdering.

*Til stk. 2*

Bestemmelsen fastlægger en ordning for håndtering af tilfælde, hvor der opstår tvivl om, hvorvidt en sag henhører under veterinærmyndighedens kompetence efter § 3. I sådanne tilfælde forelægges spørgsmålet for det ressortansvarlige departement, som træffer den endelige afgørelse om kompetenceafgrænsningen. Bestemmelsen har til formål at sikre en klar, ensartet og forudsigelig afgrænsning mellem de to myndigheders kompetenceområder.

*Til § 5**Til stk. 1*

Bestemmelsen fastlægger en fælles adgangshjemmel for de tilsynsmyndigheder, der er omfattet af §§ 3 og 4. Bestemmelsen svarer i indhold og formål til den gældende lovs § 6 og er en forudsætning for, at tilsynsmyndighederne effektivt kan føre kontrol med overholdelsen af lovens krav.

Adgangen kan ske uden retskendelse og forudsætter alene, at tilsynspersonalet legitimerer sig behørigt i form af et offentligt udstedt id-kort. Tiltaget er begrundet i hensynet til et effektivt og ofte tidsfølsomt tilsyn, herunder navnlig i sager om dyrevelfærd og sundhed, hvor forsinkelse kan medføre risiko for dyr eller mennesker. Adgangen forudsætter forevisning af behørig legitimation og kan alene anvendes i det omfang, det er nødvendigt for varetagelsen af tilsynsopgaven.

Bestemmelsen omfatter adgang til både offentlige og private lokaliteter samt til relevante dokumenter og transportmidler. Anvendelsen af bestemmelsen skal ske under iagttagelse af almindelige forvaltningsretlige principper, herunder proportionalitetsprincippet. Adgang uden

retskendelse må kun anvendes i det omfang, det er nødvendigt for varetagelsen af tilsynsopgaven, og mindre indgribende foranstaltninger skal anvendes, hvis disse er tilstrækkelige til at opnå formålet.

Det følger af bestemmelsens 2. pkt., at politiet efter anmodning kan yde bistand til tilsynsmyndigheden, hvis adgang nægtes, eller hvis bistand i øvrigt er nødvendig for gennemførelsen af kontrollen. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at tilsynsmyndigheden kan gennemføre sin lovlige kontrolopgave i situationer, hvor myndigheden ikke selv har hjemmel til at anvende magt eller tvangsmidler, eller hvor der foreligger en konkret risiko for uorden eller fare.

Bestemmelsen indebærer ikke, at politiet tildeles nye beføjelser. Politiets bistand ydes inden for rammerne af loven om politiets virksomhed og almindelige forvaltningsretlige principper, herunder proportionalitetsprincippet. Politiet kan således alene foretage de indgreb, der er nødvendige og forholdsmæssige for at sikre tilsynsmyndighedens adgang og mulighed for at gennemføre kontrollen. Politiets bistand kan eksempelvis bestå i at skabe adgang til lokaler, sikre ro og orden på stedet eller afværge trusler mod tilsynspersonalet.

Det forudsættes, at tilsynsmyndigheden som udgangspunkt søger at gennemføre kontrollen uden politiets bistand, og at politiet alene tilkaldes i tilfælde, hvor kontrollen ikke kan gennemføres på anden måde. Bestemmelsen ændrer ikke ved tilsynsmyndighedens ansvar for at vurdere nødvendigheden af kontrollen og dens omfang.

Bestemmelsen udgør et indgreb i boligens ukrænkelighed, jf. grundlovens § 72 og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8. Adgangen uden retskendelse anses dog for nødvendig og proportional af hensyn til et effektivt tilsyn med dyrevelfærd og dyresundhed, hvor hurtig adgang til lokaliteter, hvor dyr holdes, kan være afgørende for at forebygge lidelse eller smitte.

### *Til § 6*

Bestemmelsen har til formål at beskytte den grønlandske slædehund som race og bevare dens særlige egenskaber. Bestemmelserne skal beskytte grønlandske slædehunde mod udefra kommende smitte af hundesygdomme, og beskytte racen mod uønsket tilførsel af gener fra andre hunderacer. Der opretholdes derfor en strikte adskillelse mellem slædehunde og andre hunde med de få undtagelser, som er særligt fremhævet i § 7 og § 8, men skærper med sin nuværende formulering kravet om adskillelse og forbuddet mod sammenblanding.

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår, at grønlandske slædehunde kun må befinde sig i slædehundedistriktet. Sammenlignet med den gældende lovs formulering, hvorefter ”slædehundedistriktet er

forbeholdt slædehunde”, præciserer den nye bestemmelse mere direkte og utvetydigt at grønlandske slædehunde alene må opholde sig i slædehundedistriktet, og dermed ikke må befinde sig uden for dette område. Bestemmelsen skal hindre, at der udenfor slædehundedistrikterne opstår blandingsracer, der kan forveksles med grønlandske slædehunde og ved ulovlig genindførsel til slædehundedistriktet, vil kunne blande sig med de grønlandske slædehunde.

#### Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter et absolut forbud mod genindførsel af slædehunde, der har været ført ud af slædehundedistriktet. Dette forbud er nødvendigt for at eliminere risikoen for smitte med hundesygdomme eller utilsigtet raceblanding i slædehundedistriktet, som følge af ophold uden for distriktet. Genindførselsforbuddet er absolut, medmindre der er tale om lovlig transit. Transit omfatter alene de situationer, hvor en slædehund i forbindelse med transport mellem to områder inden for slædehundedistriktet kortvarigt må passere gennem et område uden for distriktet. Opholdet uden for distriktet skal være midlertidigt og nødvendigt for gennemrejsen. Lovlig transit forudsætter forudgående tilladelse fra veterinærmyndigheden. Et længerevarende ophold uden for distriktet anses som udførsel, og hunden kan herefter ikke genindføres.

#### Til stk. 3

Bestemmelsen fastslår i forlængelse af stk. 1, at slædehundedistriktet er forbeholdt grønlandske slædehunde, hvorfor andre hunderacer ikke må befinde sig her. Bestemmelsen har til formål at sikre en konsekvent adskillelse for at undgå enhver risiko for uønsket raceblanding eller smittespredning fra hunderacer, der ikke er hjemmehørende i distriktet. Eneste undtagelse til dette forbud er situationer med lovlig transit eller de specifikke tilladelser til tjeneste- og servicehunde, der følger af lovens øvrige bestemmelser.

#### Til stk. 4

Bestemmelsen fastslår, at lovlig transit efter stk. 2 og 3 som udgangspunkt kræver en forudgående tilladelse fra veterinærmyndigheden. Formålet er at sikre administrativ kontrol med passage gennem eller ophold i områder, hvor hunden normalt ikke må befinde sig, og at forhindre, at transit anvendes som dække for egentlig udførsel eller indførsel.

Der er dog indsat en vigtig undtagelse for situationer, hvor vejrliget forhindrer, at man kan indhente en forudgående tilladelse. Ved vejrlig forstås i denne sammenhæng ekstreme eller uforudsigelige vejrforhold, herunder eksempelvis kraftig storm, snestorm, isslag, tåge eller andre forhold, der gør kommunikation eller transport umulig eller uforsvarlig. I sådanne tilfælde kan transitten påbegyndes eller gennemføres uden forudgående tilladelse, men det pålægges den ansvarlige at orientere veterinærmyndigheden herom uden ugrundet ophold. Dette sikrer den nødvendige fleksibilitet under de særlige grønlandske naturforhold, uden at myndighedens tilsynsmulighed opgives.

*Til § 7*

Bestemmelsen fastsætter en snæver undtagelse til forbuddet i § 6, stk. 3 og giver veterinærmyndigheden mulighed for at tillade indførsel og hold af servicehunde i slædehundedistriktet. Formålet er at sikre, at personer bosat inden for slædehundedistriktet, som har et dokumenteret fysisk handicap, kan få adgang til en specialuddannet servicehund, uden at dette kompromitterer beskyttelsen af den grønlandske slædehund som race eller smittebeskyttelsen i distriktet. Bestemmelsen omfatter alene servicehunde, der er trænet til at løse specifikke opgaver for personer med fysiske eller psykiske handicap, og adgangen er underlagt en række betingelser og veterinærmyndighedens kontrol.

*Til stk. 1*

Bestemmelsen fastlægger de betingelser, der skal være opfyldt, for at veterinærmyndigheden kan give tilladelse til hold af en servicehund i slædehundedistriktet. Det fremgår som det første, at ansøgeren skal have et dokumenteret handicap og et deraf afledt dokumenteret behov. Kravet om dokumentation indebærer, at der skal foreligge objektive beviser for ansøgerens tilstand, eksempelvis i form af lægefaglig dokumentation, attester fra speciallæger eller dokumentation fra de sociale myndigheder. Dokumentationen skal ikke blot godtgøre handicappet, men specifikt påvise, hvordan handicappet skaber et behov, som en servicehund kan afhjælpe. Dette sikrer en saglig og ensartet administration af undtagelsesbestemmelsen. Af bestemmelsens nr. 2 fremgår kravene til selve hunden. Det er en betingelse, at hunden er neutraliseret for at udelukke risikoen for raceblanding.

Herudover skal hunden have gennemgået en særlig uddannelse, der gør den i stand til at udføre specifikke opgaver for ansøgeren. Det er således selve den funktionelle opgaveløsning, der er afgørende for, om hunden kan defineres som en servicehund i lovens forstand i medfør af bestemmelsens nr. 3 og 4.

*Til stk. 2*

Bestemmelsen angiver de oplysninger, ansøgningen skal indeholde, for at veterinærmyndigheden kan foretage en faglig vurdering af hunden og dens opholdsvilkår. Oplysningerne skal sikre entydig identifikation af hunden (race, køn, chipnummer) samt klarhed over, hvor hunden skal opholde sig, og hvem der er ansvarlig for den. Oplysningskravene understøtter myndighedernes kontrol og smitteforebyggelse.

*Til stk. 3*

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut mulighed for at fastsætte nærmere regler om yderligere krav til servicehundens indførsel og ophold i slædehundedistriktet. Bemyndigelsen skal sikre, at der kan fastsættes regler, som beskytter den grønlandske slædehund mod sygdomme og forhindrer enhver risiko for raceblanding. Naalakkersuisut kan eksempelvis fastsætte regler om, at servicehunden kun færdes bestemte steder, føres under særlige vilkår eller skal bære

tydelig markering af sin funktion. Der kan endvidere fastsættes regler om, at hunden følger de til enhver tid gældende vaccinations- og sundhedsprogrammer for slædehunde.

### *Til § 8*

Bestemmelsen fastsætter en undtagelse til forbuddet i § 6, stk. 3 og giver veterinærmyndigheden mulighed for at tillade permanent eller midlertidigt ophold af myndigheders tjenestehunde i slædehundedistriktet. Formålet er at sikre, at myndigheder med operative opgaver – f.eks. politiet, skattestyrelsen eller andre enheder med særlige kontrol- og beredskabsfunktioner – kan anvende tjenestehunde i områder, hvor der ellers gælder et strengt forbud mod indførsel og ophold af andre hunderacer end grønlandske slædehunde.

Bestemmelsen sigter samtidig mod at smidiggøre proceduren i forhold til den tidligere ordning, hvor der skulle ansøges ved hver enkelt indførsel. Med den nye bestemmelse kan en myndighed opnå en samlet tilladelse, der gør det muligt frit at flytte tjenestehunden inden for slædehundedistriktet, når veterinærmyndigheden er orienteret om stationeringsstedet.

#### *Til stk. 1*

Bestemmelsen giver veterinærmyndigheden adgang til efter ansøgning at tillade, at tjenestehunde kan opholde sig permanent eller midlertidigt i slædehundedistriktet. Bestemmelsen omfatter tjenestehunde anvendt af offentlige myndigheder, såsom politiet og skattestyrelsen. Tjenestehunde udgør en nødvendig del af udførelsen af visse myndighedsopgaver, men udgør samtidig en potentiel risiko i forhold til smittebeskyttelse og raceblanding. Derfor kræver ophold i slædehundedistriktet forudgående tilladelse efter en konkret vurdering fra veterinærmyndigheden.

#### *Til stk. 2*

Bestemmelsen fastlægger de oplysninger, som ansøgningen skal indeholde. Kravene sikrer entydig identifikation af hunden (race, køn, chipnummer), samt klarhed over hundeføreren og hvor hunden forventes at blive stationeret. Oplysning om varigheden af opholdet indgår i veterinærmyndighedens vurdering af ansøgningen.

#### *Til stk. 3*

Bestemmelsen fastslår, at den ansøgende myndighed frit kan flytte tjenestehunden rundt i slædehundedistriktet, når der er meddelt tilladelse efter stk. 1. Formålet er at sikre, at tjenestehunde kan anvendes fleksibelt i forbindelse med myndighedsudøvelse uden krav om særskilt tilladelse ved hver flytning inden for distriktet.

Ved vurderingen af ansøgningen indgår hensynet til tjenestehundens færden i distriktet og den eventuelle kontakt med grønlandske slædehunde. Veterinærmyndigheden skal orienteres om tjenestehundens stationering. Orienteringspligten skal sikre, at veterinærmyndigheden har

kendskab til, hvor tjenestehunde befinder sig i slædehundedistriktet, blandt andet af hensyn til tilsyn og sygdomsberedskab.

Til stk. 4

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte nærmere regler om yderligere krav til tjenestehundes indførsel og ophold i slædehundedistriktet. Reglerne kan blandt andet fastsætte krav vedrørende tjenestehundes færden og kontakt med grønlandske slædehunde samt sundheds- og vaccinationskrav med henblik på at beskytte den grønlandske slædehund mod smitte og raceblanding.

Til stk. 5

Bestemmelsen regulerer krisesituationer, hvor hurtig indsats er nødvendig, og hvor det derfor ikke er muligt at afvente en forudgående tilladelse efter stk. 1. Det kan eksempelvis være i forbindelse med eftersøgnings- og redningsopgaver, laviner eller andre naturhændelser samt i forbindelse med politimæssig efterforskning eller andre akutte myndighedsopgaver, hvor anvendelsen af tjenestehunde er nødvendig for hurtigt at kunne gennemføre opgaven.

I sådanne tilfælde kan tjenestehunde indføres i slædehundedistriktet uden forudgående tilladelse. Hundene skal dog opfylde de almindelige krav for indførsel, og veterinærmyndigheden skal orienteres hurtigst muligt efter indførsel. Bestemmelsen skal sikre, at beredskab og myndighedsindsats ikke forsinkes i akutte hændelser, samtidig med at smitte- og racebeskyttelsen opretholdes.

### *Til § 9*

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter den administrative sanktion for grønlandske slædehunde, der holdes i strid med forbuddet i § 6, stk. 1 og 2 mod ophold uden for slædehundedistriktet eller er blevet ulovligt genindført i strid med § 6, stk. 2. Disse overtrædelser sanktioneres med aflivning eller straks udførsel af landet for ejerens regning. Valgmuligheden for udførsel af landet er bevaret for at give ejeren af slædehunden et alternativ til aflivning og lade den holde uden for Grønland.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter den administrative sanktion for hunde, der holdes i strid med § 6, stk. 3 i slædehundedistriktet. Sanktionen er entydig aflivning, da disse hunderacer er forbudt i distriktet og i modsætning til slædehunden (§ 6, stk. 1) ikke gives mulighed for udførsel af landet. Dette sikrer den mest effektive beskyttelse af slædehundedistriktet mod smitte og raceblanding.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastlægger kompetence- og procedurekravene i tilfælde af tvivl om en hunds racetilhørsforhold, uanset om tvivlen vedrører en hund i eller uden for slædehundedistriktet. Initiativpligten påhviler kommunalbestyrelsen, der som tilsynsmyndighed skal forelægge tvivlsspørgsmålet for veterinærmyndigheden. Selve afgørelseskompetencen er henlagt til veterinærmyndigheden, hvilket sikrer, at afgørelser om racetilhørsforhold baseres på en ensartet, centraliseret veterinærfaglig vurdering.

Dette indebærer, at kommunalbestyrelsen ikke har hjemmel til at foretage en racemæssig identifikation som grundlag for en sanktion efter stk. 1 eller 2, før der foreligger en endelig afgørelse fra veterinærmyndigheden.

Til stk. 4

Bestemmelsen giver veterinærmyndigheden hjemmel til at lade den hund, der er genstand for tvivl om racetilhørsforhold efter stk. 3, isolere. Bestemmelsen sikrer, at såfremt det tager lang tid at komme frem til en afgørelse om, hvorvidt en hund er af racen grønlandsk slædehund, kan den holdes isoleret fra slædehunde, mens sagen vurderes. Denne adskillelse skal være fysisk.

Formålet med isolationen er at forebygge uønskede parringer samt spredning af sygdomme, ligesom det sikrer, at hunden er til rådighed for den endelige afgørelse efter stk. 3. Udgifterne i forbindelse med isolationen afholdes af ejeren, medmindre hunden viser sig at være en grønlandsk slædehund.

Til stk. 5

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte nærmere regler for, hvilken dokumentation der kan anvendes i bevisførelsen for, om en hund er en grønlandsk slædehund, samt hvem der skal afholde udgifterne forbundet hermed, herunder hvis der udvikles valide metoder til at fastslå hundens race.

### *Til § 10*

Til stk. 1

Bestemmelsen bemyndiger veterinærmyndigheden til at delegere den fysiske udførelse af aflivning, i de tilfælde, hvor der er truffet afgørelse som følge af ulovligt ophold, racetvivl (manglende dokumentation af hundens race) samt ved smittefare.

Veterinærmyndigheden kan bemyndige andre instanser eller personer til at foretage de faktiske handlinger, hvis det skønnes rimeligt af hensyn til, at hunden ikke lider eller smitter, eller for at undgå unødige omkostninger. Det bemærkes, at alle borgere har ret til at aflive dyr, såfremt det gøres efter reglerne i den gældende aflivningsbekendtgørelse (Selvstyrets bekendtgørelse nr. 25 af 28. december 2017 om indfangning og aflivning af hunde og katte), men denne bestemmelse sikrer en klar juridisk ramme for, hvem myndigheden kan pålægge

opgaven. Dette sikrer, at aflivningerne kan udføres af egnet og kvalificeret personale, mens den endelige myndighedskompetence og beslutningsansvaret forbliver hos veterinærmyndigheden.

Til stk. 2

Kravet om, at bemyndigelsen efter stk. 1 gives fra sag til sag, skal sikre, at veterinærmyndigheden opretholder den fulde kontrol med aflivningsprocessen og sikrer, at aflivning kun sker i de specifikke tilfælde, hvor den lovmæssige hjemmel er til stede. Det er således ikke en generel stående bemyndigelse til fast personale.

### *Til § 11*

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter de tre ufravigelige krav for ethvert hold af hunde og katte:

- 1) Registrering: Dette sikrer, at kommunen og veterinærmyndigheden har overblik over dyrebestanden i bopælskommunen, hvilket er essentielt for smitteforebyggelse og ejeridentifikation.
- 2) ID-mærkning: Permanent individuel ID-mærkning (typisk via chip) er afgørende for at knytte dyret til de registrerede oplysninger og til en ansvarlig ejer i tilfælde af overtrædelser eller bortløb.
- 3) Vaccination: Dette er et grundlæggende sundhedsmæssigt krav for at beskytte både dyre- og folkesundheden mod smitsomme sygdomme. Kravene gælder for både hunde og katte, uanset race eller formål med holdet.

Til stk. 2

Kravet om, at ejer skal oplyse kommunen om ændringer i dyrebestanden (f.eks. fødsler, salg, flytning eller død) inden for 14 dage, sikrer, at den nationale dyredatabase er ajourført. Dette er afgørende for myndighedernes kontrol med smitteudbrud, især i slædehundedistriktet, idet det sikrer overblik over antallet af slædehunde og en ansvarlig varetagelse af vaccinationsprogrammet samt sikrer, at den ansvarlige ejer kan kontaktes hurtigt.

Til stk. 3

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for de specifikke krav, der stilles ved indførsel af hunde og katte til Grønland.

Til stk. 4

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut en specifik bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i dette kapitel. Bemyndigelsen skal sikre mulighed for at fastsætte mere detaljerede regler til udfyldning og praktisk gennemførelse af kapitlets bestemmelser.

Bemyndigelsen er navnlig tænkt som hjemmel til at regulere grønlandske slædehunde, samt til fastsættelse af nærmere regler til gennemførelse af kapitlets bestemmelser om hunde- og kattehold. Dette muliggør en detaljeret regulering af de særlige forhold i slædehundedistriktet, som ikke er dækket af de generelle regler i stk. 1-3, herunder regler om hundehuse, lænker, løsgående hunde og foder.

#### *Til § 12*

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter et generelt hensynskrav om, at hunde og katte ikke må være til gene for omgivelserne. Dette er en bred bestemmelse, der dækker overtrædelser af offentlig ro og orden, herunder voldsom gøen, lugtgener, efterladenskaber og vedvarende forulempning af naboer eller andre dyr. Bestemmelsen tjener som restbestemmelse til at håndhæve god dyreadfærd og ansvarligt ejerskab, hvor andre specifikke regler ikke rækker.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter det generelle krav om, at hunde skal føres i line i offentligheden. Dette er en grundlæggende regel for at sikre offentlig orden og sikkerhed for borgere og andre dyr i bymiljøet.

Derefter fastsættes de væsentlige undtagelser til linekravet, som er nødvendige for at sikre, at disse hunde kan udøve deres funktionelle formål eller færdes naturligt under kontrollerede forhold:

Nr. 1 og 2 omfatter hunde, hvis funktion kræver fri bevægelighed, herunder *fårehunde* under arbejde og *tjenestehunde* under kommando, hvor føreren sikrer tilstrækkelig kontrol.

Nr. 3 omfatter hunde, der uden for bebyggede områder færdes under ejerens eller førerens kontrol. Ved *kontrol* forstås, at hunden holdes under en sådan styring, at den forbliver i nærheden af ejeren eller føreren og uden ophold kan kaldes til sig, således at den ikke udgør fare eller væsentlig ulempe for mennesker, andre dyr eller ejendom.

Ved bebyggede områder forstås hele det område, der udgøres af sammenhængende bymæssig bebyggelse, inklusivt byzoner, havnearealer, veje og stier, der forbinder bebyggelsen. Dette område afgrænses typisk af de yderste bolig- og industrizoner, hvor færdselsloven gælder og altså typisk dér, hvor byskiltet slutter.

#### *Til § 13*

Bestemmelsen fastsætter den nødvendige hjemmel og procedure for kommunalbestyrelsens indgreb over for dyr, hvis ejere ikke overholder lovens krav om lineføring og indfangning. Disse bestemmelser er centrale for at sikre folkesikkerheden og effektiviteten af loven.

Til stk. 1

Bestemmelsen pålægger ejeren af en hund, der færdes løs i strid med linekravet i § 12, stk. 1, en øjeblikkelig indfangningspligt. Dette understreger ejerens primære ansvar for at opretholde offentlig orden.

#### Stk. 2

Bestemmelsen pålægger ejeren af katte en indfangningspligt, når det er nødvendigt af hensyn til dyrets velfærd eller andres sikkerhed. Dette afspejler, at katte typisk ikke føres i line og derfor er uforudsigeligt løsgående, men at ejeren fortsat har et ansvar for at gribe ind, når kattens adfærd eller tilstand udgør et problem.

Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis katten er tilskadekommen, syg eller i øvrigt i en tilstand, der kræver behandling eller pleje, eller hvis katten udviser aggressiv adfærd, gentagne gange færdes på steder, hvor den kan udgøre en fare for mennesker eller andre dyr, eller opholder sig i situationer, hvor den selv er i fare.

#### Til stk. 3

Bestemmelsen giver kommunalbestyrelsen den nødvendige hjemmel til tvangsindfangning af løse hunde, hvis ejeren forsømmer sin pligt efter stk. 1. Kravet om, at kommunen straks identificerer dyret ved hjælp af ID-mærkningen, understreger betydningen af § 11 (ID-mærkning) og sikrer, at ejeren kan kontaktes. Kravet om 72 timers fremlysning for hunde, hvor ejeren ikke kan identificeres, er en procedure, der sikrer overholdelse af proportionalitetsprincippet og de almindelige retsgrundsætninger om ejendomsret. Denne minimumsfrist har hidtil været fastsat i Selvstyrets bekendtgørelse om indfangning og aflivning af hunde og katte og i de kommunale vedtægter, og kodificeres nu direkte i Inatsisartutloven.

Efter 72 timer har kommunalbestyrelsen ret til at disponere over dyret ved enten at lade det omregistrere til en ny ejer eller lade det aflive. Denne hjemmel er afgørende for at kunne forvalte bestanden af uidentificerede løse hunde.

Bestemmelsen handler om indfangning og fremlysning af hunde med henblik på at få dem sikkert tilbage til ejeren og sikrer, at de ikke strejfer omkring i bygden eller byen, hvor de kan være til gene eller fare for deres omgivelser. Bestemmelsen i 2. pkt. adresserer den situation, hvor ejeren ikke sørger for sine hunde og undlader at holde dem i snor i strid med § 12, stk. 2, hvorfor de strejfer rundt, og ejer derudover bringer sig i en situation, hvor kommunalbestyrelsen forgæves har søgt at identificere og kontakte ejeren i op til 72 timer, hvor slædehunden har været offentligt fremlyst eller længere. Ejer må i denne situation ligestilles med den, der ved bortrejse eller flytning gør sine slædehunde ejerløse og ligestillet med hittegods, hvorfor kommunalbestyrelsen kan beslutte at omregistrere slædehunden til en anden ejer, eller hvis dette ikke er muligt at aflive slædehunden uden erstatning for ejeren. Den erstatningsfri aflivning sker således på baggrund af ejerens uagtsomme eller forsætlige forhold overfor sin slædehund.

Til stk. 4

Bestemmelsen viderefører den gældende retstilstand om erstatningsfri aflivning af løse hunde.

Bestemmelsen giver kommunalbestyrelsen og veterinærmyndigheden adgang til straks at lade løsslupne hunde aflive uden erstatning til ejeren, når hunden udgør en konkret fare for mennesker eller dyr. Henvisningen til § 10 præciserer, at den faktiske udførelse af aflivningen kan foretages af personer, som myndigheden bemyndiger hertil.

Ved konkret fare forstås situationer, hvor en løs hund optræder aggressivt eller på anden måde fremstår faretruende over for mennesker eller dyr. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis hunden angriber eller forsøger at angribe personer eller dyr, eller hvis flere løse hunde optræder samlet og fremstår truende. Aflivning skal foregå på en dyreværnsmæssig forsvarlig måde, jf. principperne for behandling af dyr i Landstingslov om dyreværn og regler fastsat i medfør heraf.

Til stk. 5

Bestemmelsen giver kommunalbestyrelsen hjemmel til at pålægge ejeren af en hund, der er blevet indfanget at betale de faktiske udgifter til indfangning, kost og ophold i forbindelse med dyrets fremlysning samt til aflivning efter stk. 3 og 4. Henvisningen til stk. 3 og 4 sikrer, at kommunen klart har hjemmel til at opkræve alle de omkostninger, der er nævnt i stykket.

#### *Til § 14*

Bestemmelsen regulerer de administrative procedurer ved flytning af hunde og katte mellem kommuner eller internt i en kommune samt ved ejerskifte. Formålet er at sikre, at den nationale dyredatabase til enhver tid indeholder opdaterede og korrekte oplysninger om dyrenes placering og ejerforhold, hvilket er essentielt for at håndhæve loven og velfærdsbestemmelserne.

Til stk. 1

Bestemmelsen ajourfører den tidligere regel om anmeldelse og sikrer, at ejere nu anmelder flytning og ejerskifte til kommunalbestyrelsen. Hjemlen er ændret som følge af etableringen af den nationale dyredatabase, jf. § 11.

Pligten til at anmelde flytning er forankret i ejerens tilmelding til folkeregistret for at sikre en effektiv administrativ sammenhæng. Kommunalbestyrelsen varetager herefter den faktiske registrering af de nye data i den nationale database. Det er endvidere forbudt at flytte hunde, der ikke opfylder de administrative krav i § 11, stk. 1, om ID-mærkning, registrering og vaccination.

Til stik. 2.

Kravet om anmeldelse senest 14 dage før flytningen er nødvendigt for at give Kommunalbestyrelsen tid til at varetage sine administrative pligter over for hundeejeren, herunder at sikre lovlig arealtildeling til slædehunde.

Til stk. 3

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for hunde og katte, der er i transit i Grønland. Dette sikrer, at der kan fastsættes veterinære krav til håndtering, dokumentation og opstaldningsfaciliteter for at beskytte den lokale dyrebestand mod smittefare og sikre dyrenes velfærd under transporten.

#### *Til § 15*

Til stk. 1

Bestemmelsen giver veterinærmyndigheden mulighed for at meddele dispensation fra kravene i § 11 stk. 1, i forbindelse med flytning. Bestemmelsen tilgodeser, at der kan opstå situationer, hvor umiddelbar flytning er nødvendig eller hensigtsmæssig, selv om hunden endnu ikke opfylder kravene til ID-mærkning, registrering eller vaccination og hvor flytningen er veterinærfaglig forsvarlig.

Dispensation kan eksempelvis være relevant i tilfælde, hvor:

- flytning er nødvendig af dyreværnsmæssige eller sundhedsmæssige grunde,
- en ejer må flytte akut,
- registrering ikke kan gennemføres inden for den nødvendige tidsramme,
- vaccination må udsættes af sundhedsmæssige årsager.

Dispensation kan meddeles på vilkår, herunder krav om, at registrering, ID-mærkning eller vaccination gennemføres inden for en fastsat frist. Bestemmelsen giver således fleksibilitet, samtidig med at hensynet bag § 11, stk. 1 opretholdes.

#### *Til § 16*

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs forbud mod hold af farlige hunde med en tilladelsesordning. Efter den nye ordning er farlige hunde som udgangspunkt ulovlige at holde og skal aflives, medmindre veterinærmyndigheden meddeler tilladelse efter stk. 1. Dermed ændres den tidligere generelle aflivningspligt til en model, hvor farlige hunde i særlige tilfælde kan opretholdes under skærpede betingelser fastsat for at varetage hensynet til sikkerheden for mennesker og dyr. Er der tvivl om, hvorvidt en hund er farlig efter § 2, nr. 4) træffer veterinærmyndigheden afgørelse i overensstemmelse med kompetencereglerne i § 3 og § 4, stk. 2.

Bestemmelsen fastlægger de nærmere regler for, hvornår tilladelse kan meddeles, og under hvilke betingelser en farlig hund kan holdes. Samtidig præciseres de situationer, hvor hunden skal aflives, enten straks eller efter en forudgående afgørelse om afslag. Ordningen indebærer

en tydelig sondring mellem de mest alvorlige tilfælde, herunder skambid af mennesker og hunde, og andre situationer, hvor farlig adfærd kan begrunde afslag på tilladelse.

Der tydeliggøres en kompetencefordeling mellem veterinærmyndigheden, der foretager vurderingen af hundens farlighed og træffer afgørelse om tilladelse eller afslag, og kommunalbestyrelsen, der håndhæver aflivningspligten i tilfælde af manglende efterlevelse. Endelig fastlægges regler om orientering til kommunalbestyrelsen og politiet med henblik på effektiv og koordineret myndighedsudøvelse på området.

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår, at farlige hunde, kun må holdes med veterinærmyndighedens tilladelse og under de betingelser, der fremgår af stk. 2. Bestemmelsen etablerer hermed en tilladelsesordning som hovedregel for hold af hunde, der er vurderet farlige. Udgangspunktet er, at farlige hunde ikke kan holdes uden en forudgående, konkret og individuel vurdering fra veterinærmyndigheden, som skal sikre, at en sådan tilladelse kun meddeles, når det med de påbudte afværgeforanstaltninger kan ske uden fare for mennesker eller dyr.

Tilladelsen efter stk. 1 gives under de nærmere fastsatte betingelser i stk. 2, som har til formål at begrænse risikoen i de tilfælde, hvor en hund, der har udvist begrænset farlig adfærd, alligevel kan tillades holdt. Bestemmelsen afspejler et proportionalitetsprincip, hvorefter mindre indgribende foranstaltninger kan anvendes, når sikkerheden efter veterinærmyndighedens vurdering kan opretholdes gennem betingelser om bl.a. mundkurv og kontrol med, hvem der må føre hunden.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter de betingelser, som en tilladelse efter stk. 1 skal meddeles under. Formålet med bestemmelserne er at sikre, at farlige hunde kun kan holdes i særlige tilfælde, hvor risikoen for mennesker og dyr kan begrænses gennem skærpede og kontrollerbare vilkår. Betingelserne er udformet som minimumskrav og skal overholdes løbende som forudsætning for, at tilladelsen kan opretholdes.

Efter nr. 1) skal hunden bære forsvarligt lukket mundkurv og føres i line på maksimalt 2 meter i det offentlige rum. Kravet om mundkurv har til formål at reducere risikoen for bidskader, mens linekravet sikrer, at hunden til enhver tid er under fuld kontrol i situationer, hvor der kan opstå fare. Linekravet gælder alene i det offentlige rum, idet hunden på privat, indhegnet område kan opholde sig uden line, forudsat at ejeren til enhver tid kan forhindre flugt eller kontakt med uvedkommende.

Efter nr. 2) må hunden kun luftes af ejeren. Betingelsen skal sikre, at hunden håndteres af en person, der har fuldt kendskab til dens adfærd og begrænsninger, og som kan udvise den nødvendige kontrol og opmærksomhed. Kravet indebærer, at hunden ikke må luftes af andre personer, herunder familiemedlemmer eller personer i husstanden.

Efter nr. 3) må hunden ikke overdrages til andre. Formålet er at forhindre skiftende eller ukendte ejerforhold, der kan medføre øget risiko, og at sikre, at tilladelsen forbliver knyttet til den konkrete ejer, som veterinærmyndigheden har vurderet i relation til hundens farlighed. Overdragelsesforbuddet omfatter både permanent ejerskifte og midlertidige overdragelser såsom pasning eller fremleje.

Betingelserne i stk. 2 udgør en samlet sikkerhedsmæssig ramme, der skal sikre, at farlige hunde kun kan holdes, når risikoen kan begrænses på en forudsigelig og kontrollerbar måde. Manglende overholdelse af betingelserne indebærer, at tilladelsen kan bortfalde, og at hunden herefter skal aflives i medfør af stk. 7.

Til stk. 3

Bestemmelsen tillægger veterinærmyndigheden den endelige administrative kompetence til at afgøre, om en hund skal klassificeres som farlig i tvivlstilfælde. Dette skal sikre en ensartet og fagligt baseret administration af loven, således at vurderingen af hundens adfærd og farlighed hviler på et ensartet veterinærfagligt grundlag. Myndighedens vurdering skal tage udgangspunkt i de kriterier, der er opstillet i § 2, stk. 1, nr. 4.

I tilfælde, hvor der foreligger tvivl om en hunds farlighed, og hvor hundens fortsatte færden skønnes at udgøre en risiko for sikkerheden, kan veterinærmyndigheden med hjemmel i lovens § 3 og § 4, stk. 2 meddele de nødvendige påbud om midlertidig sikring af hunden, indtil en endelig afgørelse foreligger. Såfremt afgørelsen påklages, jf. § 24, har klagen ikke opsættende virkning for de sikkerhedsforanstaltninger, der er iværksat for at afværge fare, jf. § 24, stk. 3.

Konstateres hunden at være farlig, skal den aflives, medmindre ejeren meddeles tilladelse til fortsat hold efter stk. 1 og 2. Såfremt en sådan tilladelse ikke søges eller meddeles, herunder hvis hunden efter en konkret veterinærfaglig vurdering findes at udgøre en fare, der ikke kan imødegås tilstrækkeligt ved de i stk. 2 nævnte vilkår, skal hunden aflives.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastlægger, at en hund, der har skambidt et menneske, ikke kan meddeles tilladelse til fortsat hold og derfor skal aflives. Ved skambid er der ikke tale om et veterinærfagligt skøn over hundens fremtidige adfærd, men om en objektiv konstatering af, at hændelsen opfylder de tekniske kriterier for skambid, jf. definitionen i § 2, nr. 5).

Skambid omfatter de mest alvorlige former for bidskader, herunder bid, der resulterer i flere punktformede sår, som når dybt i underhuden eller gennembryder muskelvæv, bidlæsioner med vævstab eller udrivninger i underhud og muskulatur, samt bid med dødelig udgang. Da hunden ved en sådan handling anses for farlig, kan der ikke meddeles tilladelse til fortsat hold efter stk. 1.

Når der foreligger skambid på et menneske, indtræder der en straks-aflivningspligt. Veterinærmyndighedens rolle begrænser sig i disse tilfælde til at efterprøve dokumentationen for bidet. Konstateres det, at der foreligger skambid, skal hunden aflives straks uden yderligere risikoafvejning eller prøvelse af ejerens mulighed for sikring af hundens liv.

Til stk. 5

Bestemmelsen fastlægger, at en hund, der har skambidt en anden hund, som udgangspunkt skal aflives. Veterinærmyndigheden kan dog efter en konkret vurdering undlade aflivning, hvis hændelsen må anses for at være udslag af naturlig adfærd i den givne situation.

Da pligten til aflivning er knyttet direkte til definitionen af skambid i § 2, nr. 5), finder bestemmelsen dog ikke anvendelse i de helt særlige tilfælde, hvor bidet ifølge lovens definition ikke kan karakteriseres som skambid. Dette gælder, såfremt bidet vurderes som en direkte og forståelig reaktion på misrøgt eller ekstrem provokation, herunder hvis en person eller et andet dyr er trængt ind på et område, hvor hunden befandt sig forsvarligt sikret, eller såfremt bidet er sket som led i naturlig flokadfærd blandt slædehunde.

Det påhviler veterinærmyndigheden at vurdere, om hændelsen i sin kontekst falder uden for den situation, der normalt begrunder aflivning efter denne bestemmelse.

En hund kan således i en konkret situation have udvist normal adfærd og alligevel have forårsaget et bid sammenligneligt med skambid på et menneske eller en anden hund, f.eks. hvis en person går ind til en lænket slædehund og misrøgter den, så den bider flere gange. Her skal slædehunden ikke nødvendigvis aflives. Tilsvarende er det normal flokadfærd, at der ses hundeslåskampe, mellem slædehunde som kan have dødelig udgang. Det er dog ikke normal adfærd, at den samme hund gentagne gange er involveret i hierarkiske kampe med dødelig udgang.

Aggressiv adfærd har til formål at opretholde rangorden og ro i flokken, men har sjældent til formål at slå flokmedlemmer ihjel. Her skal altså skelnes mellem egen flok og slædehunde fra en anden flok. Løse slædehunde, der kommer ind på en anden hundefloks hundepads eller ind i et slædehundespand under slædekørsel kan udløse aggressiv adfærd og bid med stor skade til følge. Situationen skal vurderes i hele sin kontekst, før det kan konkluderes, hvorvidt en slædehund har skambidt en anden slædehund.

Det kan omvendt forekomme, at en hund har udvist adfærd, der kan betegnes som overfald eller anden uacceptabel og farlig adfærd, der har forårsaget en bidskade, som imidlertid ikke kan betegnes som skambid. I sådanne tilfælde må det også vurderes, om § 2, nr. 4) finder anvendelse.

Det bemærkes, at denne lov omfatter tilfælde, hvor hunde skambider andre hunde og landbrugsdyr. Undtaget denne bestemmelse er hunde, der skambider vilde dyr (f.eks. fugle, gnavere, hare, ræve, rensdyr eller moskusokse) og løse katte, da skambidning i sådanne tilfælde ofte vil kunne henregnes til hundens jagtinstinkt og ikke en særlig aggressiv adfærd hos hunden, jf. § 16, stk. 3. Katte er værnet interesse, og en hundeejer ifalder ansvar for de skader hans hund måtte forvolde efter de almindelige erstatningsregler.

I sager hvor der er tale om kannibalisme, skelnes der mellem situationer hvor lækede/ indespærret udsultede hunde, hvis eneste mulighed for føde er at æde af en selvdød hund den står lænket med, og kannibalisme som følge af ihjelbidning og efterfølgende fortæring af en anden hund.

Til stk. 6

Bestemmelsen fastslår ejerens umiddelbare handlepligt i de tilfælde, hvor veterinærmyndigheden har meddelt afslag på en ansøgning om tilladelse til hold af en farlig hund. Formålet med kravet om, at aflivning skal ske straks, er at sikre, at en hund, der officielt er vurderet som værende til fare for sine omgivelser, fjernes permanent uden ophold.

Pligten påhviler ejeren, og udtrykket ”straks” indebærer, at aflivningen skal ske så hurtigt, som det er praktisk muligt efter meddelelsen af afslaget. Dette er afgørende for at minimere den periode, hvor offentligheden eller andre dyr eksponeres for en dokumenteret risiko. Såfremt ejeren ikke efterlever denne pligt, træder de tvangsmæssige beføjelser i kraft, jf. stk. 7.

Til stk. 7

Bestemmelsen fastlægger kommunalbestyrelsens kompetence til at gennemføre aflivning af en farlig hund i de tilfælde, hvor ejeren ikke efterkommer sin pligt til aflivning efter stk. 4, 5 eller 6, eller hvor ejeren overtræder de i stk. 2 fastsatte betingelser for tilladelsen. Bestemmelsen har til formål at sikre en effektiv håndhævelse af reglerne om farlige hunde og at forhindre, at hunde, der udgør en sikkerhedsrisiko, fortsat holdes i strid med loven.

Efter bestemmelsen kan kommunalbestyrelsen foranstalte aflivning for ejerens regning og uden erstatning til ejeren. Aflivning kan således iværksættes, når en ejer undlader at efterleve en aflivningspligt, eller når en ejer fortsætter med at holde en farlig hund uden gyldig tilladelse som følge af brud på de betingelser, der knytter sig til tilladelsen. Bestemmelsen forudsætter, at veterinærmyndigheden forudgående har meddelt ejeren, at betingelserne ikke er overholdt, og at tilladelsen dermed ikke længere gælder.

Aflivning uden erstatning afspejler, at hundens fortsatte hold er i strid med reglerne, og at ejeren i disse situationer har haft mulighed for enten at efterleve aflivningspligten eller de fastsatte betingelser for tilladelsen. Ejeren bærer det fulde økonomiske ansvar, idet aflivning gennemføres for ejerens regning. Bestemmelsen sikrer, at der foreligger en klar og entydig

hjemmel til indgreb i de tilfælde, hvor ejeren ikke overholder reglerne, og at kommunalbestyrelsen kan reagere uden unødigt ophold med henblik på at afværge risiko for mennesker og dyr.

Til stk. 8

Bestemmelsen fastsætter en pligt for veterinærmyndigheden til uden unødigt ophold at orientere kommunalbestyrelsen og politiet om afgørelser truffet efter stk. 1. Bestemmelsen skal sikre en effektiv koordinering mellem de relevante myndigheder i sager om farlige hunde og muliggøre en hurtig indsats, når der er behov for opfølgning.

Orienteringspligten omfatter både afgørelser om meddelelse af tilladelse og afgørelser om afslag. Ved meddelelse af tilladelse er det væsentligt, at kommunalbestyrelsen og politiet er bekendt med, at hunden må holdes under de i stk. 2 fastsatte betingelser, således at myndighederne kan føre tilsyn med efterlevelsen af disse betingelser. Ved afslag giver orienteringen mulighed for at sikre, at aflivningspligten efter stk. 4, 5 eller 6 håndhæves, og at der kan reageres, hvis hunden fortsat holdes i strid med loven.

Formuleringen ”uden unødigt ophold” indebærer, at orientering skal ske så hurtigt som praktisk muligt, under hensyntagen til sagens karakter og behovet for at forebygge fare. Bestemmelsen sikrer dermed, at kommunalbestyrelsen og politiet har det nødvendige grundlag for at iværksætte de foranstaltninger, der følger af loven, og at der opretholdes en effektiv myndighedskoordinering på området.

#### *Til § 17*

Ved Inatsisartutlov nr. 23 af 22. november 2011 om ændring af landstingslov om slædehunde samt hunde- og kattehold blev der indført et forbud mod visse hunderacer, der tidligere har været betegnet som ”kamphunde”. Dette forbud videreføres i nærværende bestemmelse. Forbuddet blev oprindeligt begrundet i den tiltagende udbredelse af disse hunderacer og i flere episoder, hvor hunde af disse racer havde udvist problematisk eller farlig adfærd i det offentlige rum. Disse hunderacers aggressionspotentiale og er vurderet til at udgøre en sikkerhedsrisiko for både mennesker og dyr. Der har i flere lande været episoder, hvor netop disse racer har forårsaget alvorlige skader på både dyr og mennesker.

De hunde, der omfattes af bestemmelsen, er typisk avlet til storvildtjagt eller bevogtning af ejendom og har derfor en særlig styrke, udholdenhed og selvstændighed, som er vurderet til at øge risikoen for angreb. Eksempelvis er Dogo argentino oprindeligt avlet til at opspore vildsvin og fastholde byttet, indtil jægeren når frem. Selv med kompetente ejere kan disse hunde reagere med aggressivitet, hvilket indebærer en større risiko for alvorlige bidulykker sammenlignet med andre hunderacer.

Forbuddet i § 17 indebærer, at det er ulovligt at besidde, indføre eller avle de nævnte hunderacer. Forbuddet omfatter også erhvervsmæssig indførsel samt indførsel i forbindelse med private ophold, herunder turisters midlertidige medbringelse af hund.

Til stk. 1

Det er alene hundene opført på listen i stk. 1, som er omfattet af forbuddet. Forbuddet er absolut og gælder uanset formålet med opholdet i landet eller konkrete vurderinger af den enkelte hunds adfærd. Forbuddet omfatter både privatpersoner, erhverv og turister.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår, at forbuddet også omfatter krydsninger, hvori de nævnte hunderacer indgår. Det er således forbudt at besidde, indføre eller avle hunde, der helt eller delvist nedstammer fra de forbudte racer. Forbuddet gælder også i tilfælde, hvor kun 1 forfader i et fjernere led tilhører en forbudt race, idet hunden i sådanne tilfælde fortsat kan have et adfærdspotentiale eller en fysisk styrke, der indebærer risiko. Bestemmelsen omfatter også turisters medbringelse af sådanne krydsninger under ophold i Grønland.

Til stk. 3

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at udvide listen over forbudte hunderacer ved bekendtgørelse, hvis sikkerhedsmæssige hensyn tilsiger det. Hjemlen gør det muligt at reagere hurtigt på nye oplysninger om risiko eller på introduktion af nye racer, som vurderes at udgøre fare for mennesker eller dyr.

Til stk. 4

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte regler om, hvilken dokumentation der kan anvendes i bevisførelsen for, om en hund tilhører en forbudt race eller en krydsning omfattet af stk. 2. Da racetilhørsforhold i praksis kan være vanskeligt at fastslå, giver bestemmelsen mulighed for at fastlægge ensartede krav til dokumentation, herunder eksempelvis krav om DNA-test, veterinærfaglig vurdering eller stamtavledokumentation. Hensigten er at sikre en klar, fagligt funderet og ensartet forvaltning af forbuddet.

### *Til § 18*

Til stk. 1

Bestemmelsen supplerer aflivningsreglerne for farlige hunde i § 16 og fastlægger, at hunde omfattet af forbuddet i § 17, samt krydsninger heraf, som besiddes, indføres eller avles i strid med bestemmelsen, skal aflives uafhængigt af en konkret vurdering af hundens adfærd. De pågældende racer anses i sig selv for farlige, og der ydes derfor ikke erstatning til ejeren. Aflivningen sker ved politiets foranstaltning, og udgifterne afholdes af ejeren. Politiet skal inddrages i det omfang kommunalbestyrelsen bistår ved udførelsen. Aflivningen skal som altid gennemføres så hurtigt og skånsomt som muligt.

Til stk. 2

Er der tvivl om hundens race, kan politiet stille krav om, at ejeren dokumenterer hundens race straks. Der er således omvendt bevisbyrde, idet det er ejeren af hunden, der skal bevise, at hunden ikke er omfattet af forbuddet. Ejeren skal ikke til enhver tid medbringe dokumentation for hundens race. Politiet bør i første omgang have rimelig grund til at formode, at der kan være tale om en hund, der er omfattet af forbuddet, før det kan kræves, at ejeren skal skaffe den nødvendige dokumentation for, at den pågældende hund ikke er omfattet af forbuddet.

Det er ikke hensigten med bestemmelsen at politiet kan forlange dokumentation fra en ejer af en hund, når der ikke er nogen nærmere anledning til det, idet hunden eksempelvis på ingen måde ser ud som en af de hunde, der er omfattet af forbuddet. Der er ikke i Inatsisartutloven fastlagt krav til, hvilken dokumentation ejeren skal kunne fremlægge for at bevise hundens race. Ejeren af en hund kan fx fremlægge en stambog vedrørende hunden, eller ejeren kan fremlægge erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning, fx kennelejere. Man bør sikre sig fx en stamtavle, hvis man anskaffer sig en hund, der ligner en af de racer, der er omfattet af forbuddet. Køber man en hund, der har udseendemæssige træk til fælles med en af de forbudte hunde, anbefales det, at man er særligt opmærksom på at få dokumentation for hundens race eller type.

Der er i dag kommercielt tilgængelige DNA-test, som kan anvendes til at bestemme hundens race.

Følgende lovlige hunderacer har visse udseendemæssige træk til fælles med en eller flere af de forbudte racer, og man bør ved anskaffelse af hunde af disse racer være særligt opmærksom på at sikre sig dokumentation for hundens race:

Polski owczarek podhalanski.

Cao fila de sao miguel.

Dogue de bordeaux.

Bullmastiff.

Mastiff.

Mastino napoletano.

Cane corsa italiano.

Staffordshire bullterrier.

Dogo canario.

Anatolsk hyrdehund.

Berisk dogge.

Listen er ikke udtømmende.

Til stk. 3

Bestemmelsen sikrer, at hunden i tiden frem til en afgørelse om dens oprindelse, skal holdes isoleret fra andre hunde og mennesker. Isolation kan være krav om at hunden fjernes fra ejer til et pensionat, men det kan også være krav om at hunden kun må luftes i snor uden for bebyggede områder og med mundkurv, eller indelukket i løbegård.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastslår, at det er politiet, der træffer den endelige afgørelse i sager om forbudte hunderacer. Hvis det afgøres, at der er tale om en forbudt hunderace, skal hunden enten aflives eller føres ud af landet straks.

Med straks forstås at der inden for få dage kan skaffes en vej ud af landet enten med fly eller skib og at den indtil udrejsen er isoleret jf. stk. 3.

Til stk. 5

Bestemmelsen fastsætter, at udgifter forbundet med foranstaltninger efter stk. 2-4, herunder dokumentation, undersøgelse og eventuel isolation af hunden, som udgangspunkt afholdes af Landskassen. Såfremt det efterfølgende afgøres, at der er tale om en ulovlig hunderace, kan disse omkostninger kræves afholdt af ejeren.

### *Til § 19*

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter et ubetinget forbud mod både at afholde hundekampe og at lade sin hund deltage i sådanne aktiviteter. Hundekampe medfører betydelig risiko for alvorlig skade og lidelse for de involverede dyr, og forbuddet er derfor begrundet i hensynet til dyrevelfærd samt beskyttelsen af mennesker, der kan komme i nærheden af kampene.

Forbuddet omfatter enhver form for organiseret kamp mellem hunde, uanset om formålet er underholdning, væddemål, træning eller anden økonomisk eller ikke-økonomisk gevinst. Det er uden betydning, om kampen afholdes privat eller offentligt, eller om deltagerne er professionelle eller amatører. Forbuddet omfatter således både den, der arrangerer, faciliterer eller stiller lokaler til rådighed, og den, der aktivt lader sin hund deltage.

Bestemmelsen omfatter også situationer, hvor en person stiller sin hund til rådighed for en kamp, uanset om hunden fremprovokeres til aggressiv adfærd eller ej. Der skal ikke være sket skade på en anden hund eller et menneske, før forholdet er ulovligt; selve afholdelsen eller deltagelsen i hundekampe er tilstrækkelig til, at forbuddet overtrædes. Formålet med bestemmelsen er at forhindre alle former for hundekampe og at understøtte de generelle regler om dyrevelfærd, sikkerhed og ro i det offentlige rum.

Bestemmelsen omfatter ikke de situationer, hvor en ejer lader hunde lege sammen, selvom legen indebærer, at de leger, at de ”slås”, så længe der er tale om harmløs social interaktion.

*Til § 20*

Bestemmelsen fastlægger de retlige konsekvenser af manglende efterlevelse af de obligatoriske krav om vaccination, ID-mærkning og registrering, som følger af lovens § 11. Da overholdelse af disse krav er fundamentale for landets sygdomsberedskab, herunder særligt bekæmpelsen af rabies og andre zoonoser, er det nødvendigt med effektive sanktionsmuligheder i de tilfælde, hvor en ejer modsætter sig disse tiltag.

*Til stk. 1*

Bestemmelsen pålægger kommunalbestyrelsen en handlepligt i situationer, hvor en ejer nægter at lade sit dyr vaccinere eller mærke. Bestemmelsen åbner for to løsninger: Enten at dyret overdrages til en ny ejer, som er villig til at opfylde lovkravene, eller at dyret aflives. Valget af foranstaltning skal ske under hensyntagen til dyrets sundhedstilstand og muligheden for hurtig overdragelse, men hensynet til folkesundheden og smittebegrænsning vejer tungest. Aflivning eller overdragelse sker for ejerens regning og uden erstatning, hvilket afspejler, at ejeren ved sin modstand bevidst har misligholdt sine forpligtelser og derved bragt både dyre- og folkesundheden i fare.

*Til stk. 2*

Bestemmelsen fastlægger det offentlige betalingsansvar for den lovpligtige vaccination og mærkning af slædehunde og fårehunde. Landskassen afholder udgifterne som led i det nationale sygdomsberedskab og for at sikre en ensartet og effektiv gennemførelse af vaccinationsprogrammet i hele landet. Betalingsansvaret omfatter de udgifter, der er nødvendige for gennemførelsen af den lovpligtige vaccination og mærkning.

*Til stk. 3*

Bestemmelsen indeholder bemyndigelse til, at Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere regler om gennemførelsen af de obligatoriske krav om vaccination og ID-mærkning, herunder vaccinationsfrekvens, krav til og typer af vaccinationer, hvem der må foretage vaccination og mærkning, samt den praktiske tilrettelæggelse, dokumentation og administration heraf.

Bemyndigelsen har til formål at samle den veterinærfaglige og tekniske regulering i en vaccinationsbekendtgørelse, således at kravene løbende kan tilpasses udviklingen i sygdomsbilledet, faglige anbefalinger og praktiske forhold uden behov for lovændring. Loven fastsætter de overordnede pligter og retlige rammer, mens den nærmere faglige udmøntning sker administrativt.

*Til § 21**Til stk. 1*

Bestemmelsen fastlægger veterinærmyndighedens hjemmel til at iværksætte overvågning af hunde og katte. Dette kan ske ved konkret mistanke om smitsom sygdom eller af andre sundhedsmæssige årsager, herunder for at sikre den præventive effekt af det nationale vaccinationsprogram. Formålet er at hindre, at udbrud af smitsomme sygdomme breder sig til mennesker og dyr.

Myndigheden kan i den forbindelse anvende en række veterinærfaglige procedurer. Dette omfatter blandt andet udtagning af blod- og vævsprøver, særskilt mærkning og registrering af dyr i specifikke områder, samt andre nødvendige tiltag såsom afmærkning af afspærringszoner eller indfangning og lækning af hvalpe. Særligt i slædehundedistrikterne, hvor mange hunde står sammen, er denne overvågning afgørende for at forhindre hurtig smittespredning af blandt andet rabies, der som zoonose har dødelig udgang hos mennesker.

Til stk. 2

Bestemmelsen pålægger ejeren en pligt til vederlagsfrit at yde den nødvendige bistand til veterinærmyndigheden i forbindelse med overvågningen. Det indebærer, at ejeren skal hjælpe med den fysiske håndtering af egne hunde under prøveudtagning eller vaccination samt udføre praktiske forholdsregler påbudt af myndigheden vedrørende hundens opholdssted og adgangsveje dertil. Bistandspligten er en forudsætning for, at overvågningen kan gennemføres effektivt og sikkert for både dyr og personale.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastslår, at udgifterne til de procedurer, som veterinærmyndigheden iværksætter efter stk. 1, afholdes af Landskassen. Dette omfatter udgifter til prøveudtagning, laboratorieundersøgelser, øget vaccinationsfrekvens samt håndtering og forsendelse af prøvemateriale. Ved at lade Landskassen afholde udgifterne sikres det, at overvågningen af kritiske sygdomme som rabies ikke hindres af ejerens individuelle økonomiske formåen.

### *Til § 22*

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut bemyndigelse til at fastsætte detaljerede regler for zootekniske indgreb på hunde og katte, uanet om der er tale om erhvervsmæssig avl eller privat hold. Formålet er at sikre, at avancerede reproduktionsteknikker og andre tekniske indgreb udføres under kontrollerede og dyrevelfærdsmæssigt forsvarlige forhold.

Bemyndigelsen omfatter specifikt metoder til assisteret reproduktion, herunder kunstig sædooverføring, sædudtagning, æghøstning og ægtransplantation. Reguleringen kan blandt andet vedrøre, hvem der må udføre indgrebene (eksempelvis krav om faglig uddannelse), hvilke metoder der må anvendes, samt krav til registrering og dokumentation af indgrebene.

Dette er særligt relevant for at sikre en kontrolleret avl og for at forhindre procedurer, der kan medføre unødigt lidelse for dyrene eller skade den genetiske sundhed i hundepopulationen.

Ved at fastlægge reglerne administrativt kan Naalakkersuisut løbende tilpasse kravene i takt med den teknologiske udvikling og internationale standarder for dyrevelfærd.

### *Til § 23*

#### Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter en minimumsperiode på 8 uger, hvor hundehvalpe skal forblive hos moderdyret. Formålet er at sikre hvalpenes fysiologiske og adfærdsmæssige udvikling, herunder den vigtige prægningssfase og socialisering, som sker gennem samværet med moderhunden og søskende. En for tidlig adskillelse kan medføre varige adfældsproblemer og svækket sundhedstilstand.

Såfremt moderdyret dør inden for denne periode, pålægges ejeren en pligt til straks at kontakte veterinærmyndigheden. Dette skyldes, at hvalpe i denne alder kræver specialiseret pleje for at overleve og udvikle sig normalt. Myndigheden træffer herefter afgørelse om de videre foranstaltninger, herunder om hvalpene kan overdrages til en ammehund, håndopfodes under kontrollerede forhold eller, såfremt dyrevelfærdsmæssige hensyn taler for det, skal aflives.

#### Til stk. 2

For kattekillinger fastsættes minimumsperioden til 12 uger. Forskellen i tidsangivelsen mellem hvalpe og killinger skyldes kattes specifikke udviklingsmæssige behov, hvor socialiseringen og fravænningen er mere langstrakt end hos hunde. Kravet om de 12 uger er i overensstemmelse med internationale dyrevelfærdsstandarder for katte.

Ligesom i stk. 1 indtræder der en indberetningspligt til veterinærmyndigheden, hvis moderdyret dør. Myndighedens beslutning om killingerne skal sikre, at der ikke sker unødigt lidelse, og at eventuel videre pleje foregår fagligt korrekt. Beslutningen om de videre foranstaltninger, herunder eventuel aflivning, træffes ud fra en konkret vurdering af killingernes alder, sundhed og overlevelsesmuligheder.

### *Til § 24*

#### Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at klager over kommunalbestyrelsens afgørelser efter Inatsisartutloven kan indgives af den, afgørelsen vedrører.

Klageadgangen omfatter kommunalbestyrelsens afgørelser efter § 4, stk. 1 (påbud og forbud), § 9, stk. 1 og 2 (udførsel eller aflivning af hunde, der holdes i strid med reglerne om slædehundedistriktet), § 13, stk. 3-5 (indfangning, omregistrering eller aflivning af løse hunde samt pålæg om betaling af udgifter), § 16, stk. 7 (aflivning af farlige hunde ved manglende efterlevelse af veterinærmyndighedens afgørelser) samt § 20 (overdragelse eller aflivning af dyr ved manglende registrering eller vaccination).

Til stk. 2

Bestemmelsen etablerer veterinærmyndigheden som administrativ klageinstans for Kommunalbestyrelsens afgørelser. Det sikres derved, at afgørelser truffet af kommunen kan underkastes en veterinærfaglig og juridisk prøvelse. Undtagelsen præciserer, at i sager, hvor Kommunalbestyrelsen og veterinærmyndigheden har truffet beslutning i samråd, er den administrative klageadgang udtømt. Den pågældende afgørelse kan herefter kun indbringes for domstolene.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastslår, at klager efter stk. 1 og 2 ikke har opsættende virkning, jf. dog stk. 4 og 5.

Dette gælder klager over kommunalbestyrelsens afgørelser efter § 4, stk. 1, § 9, stk. 1 og 2, § 13, stk. 3-5, § 16, stk. 7 og § 20.

Baggrunden er, at disse afgørelser typisk træffes af hensyn til offentlig sikkerhed, dyrevelfærd, smitteforebyggelse eller opretholdelse af ro og orden. En opsættende virkning af klager vil i sådanne tilfælde kunne indebære en væsentlig risiko for mennesker eller dyr eller gøre håndhævelsen af reglerne vanskelig eller illusorisk.

Bestemmelsen indebærer derfor, at afgørelserne kan iværksættes straks, selv om de påklages. Undtagelsen i stk. 4 sikrer dog, at afgørelser om aflivning efter § 16 som udgangspunkt tillægges opsættende virkning.

Til stk. 4

Bestemmelsen om opsættende virkning gælder alene afgørelser om aflivning efter § 16. Baggrunden er, at disse afgørelser beror på en konkret vurdering af den enkelte hunds adfærd og risiko for mennesker eller dyr. En klageinstans bør derfor have mulighed for at efterprøve afgørelsen, før den gennemføres.

Dette gælder ikke aflivning efter § 18, hvor besiddelse af visse hunderacer i sig selv er forbudt, og hvor aflivning er en direkte følge af overtrædelsen af forbuddet.

Klager over afgørelser om aflivning efter § 16 har derfor opsættende virkning, medmindre kommunalbestyrelsen straks iværksætter aflivning, når det skønnes nødvendigt for at afværge fare for mennesker eller dyr.

Bestemmelsen sikrer, at det mest indgribende indgreb efter loven som udgangspunkt tillægges opsættende virkning, så klageinstansen får mulighed for at prøve afgørelsen, før den gennemføres. Undtagelsen giver dog kommunalbestyrelsen en nødvendig handlefrihed til at se bort fra den opsættende virkning, når der foreligger en akut og overhængende fare for

mennesker eller dyr. Kommunalbestyrelsen skal foretage et konkret skøn af nødvendigheden, før aflivningen iværksættes straks.

Til stk. 5

Bestemmelsen fastsætter en klagefrist på 4 uger efter modtagelsen af afgørelsen. Fristen afspejler den almindelige standard for klagefrister i forvaltningsretten, og en klage indgivet efter fristens udløb skal som udgangspunkt afvises af klageinstansen.

#### *Til § 25*

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at overtrædelse af lovens oplyste pligter og forbud rettet mod hunde- eller katteejeren kan medføre foranstaltninger i form af bøde efter reglerne i Kriminallov for Grønland.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at hunde- eller katteejerens manglende overholdelse af myndighedernes påbud kan sanktioneres.

Mens stk. 1 sanktionerer overtrædelse af lovens generelle pligter, sanktionerer stk. 2 specifikt den manglende efterlevelse af et konkret, individuelt påbud udstedt i forbindelse med tilsyn foretaget af Kommunalbestyrelsen og af veterinærmyndigheden.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter, at de bøder, der idømmes i henhold til stk. 1, skal tilfalde Landskassen.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastsætter, at også overtrædelse af bestemmelser i administrative forskrifter, som udstedes med hjemmel i denne Inatsisartutlov, kan medføre foranstaltninger i henhold til reglerne i Kriminallov for Grønland.

#### *Til § 26*

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter lovens ikrafttrædelsestidspunkt. Ikrafttrædelsen er koordineret med ajourføringen af dyreværnsloven samt udstedelsen af den nye bekendtgørelse om slædehunde og vaccinationsbekendtgørelsen, der begge træder i kraft samtidig. Dette sikrer en samlet og sammenhængende implementering af det nye regelsæt.

Til stk. 2

Bestemmelsen ophæver Landstingslov nr. 18 af 30. oktober 1998 om slædehunde samt hunde- og kattehold og den tilhørende bekendtgørelse om kommunale hunde- og kattevedtægter. Ophævelsen er nødvendig som led i overgang til den nye rammelovsstruktur, hvor regler om

slædehunde fremover fastsættes i en særskilt bekendtgørelse, og hvor krav om vaccination reguleres i vaccinationsbekendtgørelsen. Derved undgås overlap mellem det tidligere og det nye regelsæt.

Til stk. 3

Bestemmelsen sikrer, at de eksisterende kommunale hunde- og kattevedtægter fortsat gælder, indtil de erstattes af nye vedtægter udstedt i medfør af denne lov. Herved undgås et reguleringsmæssigt tomrum i overgangsperioden, og kommunerne får den nødvendige tid til at udarbejde og tilpasse nye vedtægter til den nye lovstruktur.